

GREGAL

Češka

Raj na zemlji
prvo stručno
apsolventsko putovanje

PREMA GORE

Godina 3. Broj 12
prosinac '98.

Prvi studentski list u dubrovniku

za gregal govore:
Denis Kuljiš
Dino Dvornik
Vesna Vrtiprah
Berta Dragičević

5 Kn
cijena

Uvodnik

Ja nisam kriv, nisam znao za njih -

Prvi studentski list u
Dubrovniku

Ćira Carića 4
20000 Dubrovnik
telefon redakcije
445-795,
fax 435-590 za Gregal

Gregal On Line:
<http://gregal.vdu.hr>
e-mail: gregal@vdu.hr

Glavni urednik:
Mato Brautović

Pomoćnik glavnog urednika:
Snježana Makivić

Tajnik:
Safet Đuderija

Web stranice:
Damir Gabeljić

Uredništvo:
Julijana Antić, Maro Bošnjak,
Tanja Njavro, Slaven Bogut,
Željko Čapin

Novinari:
Hrvoje Bubalo, Stijepo
Gandufi, Livija Sinković Nikša
Kralj, Ivan Pamić Robert Barić,
Miho Borković, Vesna Jurica,
Nikša Konsuo, Petra Starčević,
Srđan Žitković

Lektor:
Goran Cvjetinović

Vizualno oblikovanje:
dizajnerski studio m&m

Fotograf: Goran Cvjetinović

Naklada:
499 primjeraka
List izlazi na
Veleučilištu u
Dubrovniku

Izrada fotolita:
Maxim d.o.o.

Tisak:
Tiskara Pavleković

godina III, broj 12

Za članke odgovaraju
potpisani.
Prihvaćamo sve rukopise.
Uredništvo zadržava
pravo neslaganja s
objavljenim člancima.

milion lasica, oprostite kuna. Da vam nisu rekli, ne biste ni znali. Za sve su krivi unutarnji neprijatelji. Za takve optužbe stvarno treba imati srce lava i lice od kurbe, kako je davno rekao Dubrovčanin, oprostite naš sugrađanin, Marin Držić. A to što je gospođa A.L. otkrila da sam ja kao predsjednik, oprostite glavni urednik, prikrio svoja primanja nije moja krivica. Ja svoje prihode ostvarene prodajom članaka ne trebam prijaviti. To su moji autorski honorari, kojih nisam bio svjestan i koje je moja žena, oprostite cura dobijala, a nije imala vremena dati mi na znanje. Što se tiče A.L. neka trune u zatvoru, jer je diler! Svi su oni dileri i treba ih prisluškiivati. Ako se pitate tko su oni, oni su mladi, perspektivni i željni moje funkcije. Što se oni bune da nemaju antibiotika kad imaju extasy?! Zato im je sve lijepo i zabavno, pogotovo ako gledaju, oprostite čitaju, naš list. Kako dolazi Nova godina i Božić, neka su vam sretni i čestiti. Barem vama kad ne mogu meni, predsjedniku, oprostite glavnom uredniku.

Neka živi rad, oprostite Gregal.

P.S. AD. 1 Sve sličnosti sa stvarnim osobama su namjerne.

AD. 2 Uskoro su studentski izbori, glasajte za sposobne ljude.

U ovom broju:

INTERVJU:

- Denis Kuljiš
- Dino Dvornik
- Berta Dragičević
- Vesna Vrtiprah

REPORTAŽA:

- Česka - Raj na zemlji

DOGAĐANJA

- prvi profesor EMERITUS na veleučilištu

"Vlast sustavno uništava studentsku misao..."

Mato Brautović

Razgovor: Denis Kuljiš, bivši zamjenik glavnog urednika omladinskog lista Polet, pokretač Globusa i Nacionala, novinar mjesečnika Kapital

Intervju

Bili ste zamjenik glavni urednik omladinskog lista "Polet", koji je osamdesetih godina "drmao" javnim mijenjem. Možete li prokomentirati taj uspjeh i postizanje rekordne naklade?

Bio sam zamjenik glavnog urednika, a glavni urednik bio je Ninoslav Pavić. "Polet" je izdavala omladinska organizacija, no zbilja je postigao rekordnu čitanost. Prodavali smo ga u koloportaži, tiskan po 30 tisuća primjeraka, zarađivali smo nešto novca i ubrzo se zamjerili vlasti, pa smo dobili nogu, a Pavića su štoviše strpali u vojsku, pa je u Tetovu guslao osamnaest mjeseci.

Je li takav uspjeh opravdavate nepostojanjem alternativne tiskovine - sve su bile "režimske" u tom razdoblju?

Upravo tako - najmanje izdavačko uporište u konformiranoj svojoj ponudi tiska velika je prednost za autsajdere, primjerice urednike jednog studentskog ili omladinskog lista. Uvijek možete učiniti ono što se drugi neće usuditi: vi naime u svojim novinama ne namjeravate dočekati penziju!

Prof. Nenad Prelog rekao je jednom prilikom da je u razdoblju rada na "Poletu" zarađivao najviše novaca - odselio od roditelja, kupio automobil i sl. Obzirom na to razdoblje smatrate li da je neophodno novčano nagrađivnje studenata koji rade u studentskim listovima, kako bi se povećala kvaliteta i profesionalizirao odnos prema studentskom novinarstvu?

Uredništvo "Poleta" radilo je - kako nismo u redakciji imali dosta mjesta - u bistrou "Dixana" hotela Intercontinental, koji nam se nalazio preko puta. Mogli smo platiti taj luksuz, jer je država u socijalizmu izdvajala goleme novce za omladinske i studentske kulturne i političke aktivnosti, otprilike onoliko koliko će sad davati Crkvi, možda i sa sličnom nakanom odgojnog utjecaja.

Na predavnju tijekom konferencije Studentski glas, koja se je odvijala na Hvaru ove godine rekli ste da se studentske novine trebaju baviti politikom, a ako ne, da se

tada trebaju ugasiti. Obzirom da se studenti na sam spomen politike zgražavaju, kako bi ste ih vi "natjerali" da počnu čitati političke članke u studentskim listovima?

Ne bih rekao da se studenti zgražavaju na sam spomen politike, odnosno, bit će da se to odnosi specifično na "sadašnju politiku", "politiku aktualne državne vlasti", na "politički moral hrvatskog političkog gremija", ukratko, zgražavaju se nad ljudima i postupcima koje u javnom životu održava Ha De Ze. Podržavanje fikcije da su svi političari isti, da je Vlado Gotovac recimo isto što i Vice Vukojević upravo je jedan od načina da se u ljudske duše unese moralna nesigurnost, kvalunkvizam, i tako obrani vlastodržačka pozicija koja je, tobože, ad definitionem, nemoralna.

Studenti su danas letargični i apatični odnosno nezainteresirani za probleme oko sebe. Smatrate li da je za takvo što krivo sustavno uništavanje studentske misli od strane vlasti proteklih 50 godina?

Vlast nije sustavno uništavala studentsku misao kroz proteklih 50 godina. Naprotiv, vlast je poticala mladenački, revolucionarni, ikonoklastički studentski senzibilitet i onda ga nastojao usmjeriti u ljevičarske političke i kulturne inicijative, naposljetku, politički izmanipulirati u svoju korist...Sadašnja vlast sustavno uništava studentsku misao, studentski pokret, studentsku organizaciju, studentske novine...jer se boji tog nadzavičajnog, izvankonfesionalnog okupljanja budućih intelektualaca koji su, po naravi stvari, u grupi uvijek radikalni.

Kako bi ste vi riješili taj problem?

Mi smo problem navodne nezainteresiranosti omladinske populacije riješili tako što smo izdavali novine koje nisu bile list mladih za mlade, nego list koji uređuju mladi za svih, za opću javnost. Uvijek možete računati na penziće kao na svoje najtvrdokornije sljedbenike i čitatelje.

Svojevremeno ste pokrenuli Globus, Nacional kao i druge novinske projekte. Što vas je na to potaklo?

Gola ambicija, također novac.

Zašto ste izašli iz tih listova? Zbog vječite težnje ka boljem ili iz drugih razloga?

Iz tih sam listova izašao zato što su me iz njih izbacili. Listovi koje sam ja uređivao bili su jako politizirani, što je uvijek onemogućavalo da se konstituiraju kao stabilni, komercijalni izdavački mehanizmi. Tako bih došao u interesni konflikt s većinom koja uvijek misli konzervativno, braneći svoj interes ili opstanak.

Je li istina da vam je za pokretanje Globusa osnivački kapital bio 20 000 DM, a da je ono danas preraslo u Europapress holding d.d.?

Globus smo pokrenuli s nezatnom količinom novca, možda čak samo dvadesetak tisuća maraka, ali ono su bile jedinstvene, prevratne prilike u kojima je iz nekog najmanjeg začetka mogao izrasti izdavački imperij poput Pavićeva, a nekad i mojega - izdavačkog poduzeća - Europapress holding d.d.

Kako komentirate stanje medija u Hrvatskoj?

Stanje medija u Hrvatskoj prilično je žalosno. Državni mediji spustili su se na razinu ogavnog ulizivanja kakvo je svojstveno najprimitivnijim diktaturama, poput Ceausescueove. Za razliku od Staljina, koji je barem pohađao bogosloviju, Nicolae je bio potpuno neobrazovani divljak iz najzabačenijeg poljoprivrednog regiona Vlaške. Razlikujem ulizivanje "partijskoj liniji", koja predmnijeva nekakvu usustavljenost, doktrinarnu konzekventnost, bilo kakav formalni oblik misaonosti što dopušta modikum intelektualnog integriteta, od barbarskog udvorništa samome kultu ličnosti, koji uvijek svrši na to da tirani provjeravaju svoje sljedbenike poput Ceausecueovog sina (i šefa njegove obavještajne službe) koji se suradnicima običavao na banketu popišati u piće i zatim im nazdravit dug život vođe. Osim "Vjesnika", televizije i ostalih državotvornih glasila, postoje doduše komercijalna izdanja, no oni svi u limbu kontrolirane opstojnosti koju uvjetuje monopolska distribucija novina, te oporbene, slobodni, nezavisni tisak, (i Radio 101) koji su pod takvim pritiskom, da se ne mogu žurnalistički razvijati. Sveukupno - gore nego 1991.

U Hrvatskoj je danas razdoblje nepostojanja formiranog javnog mijenja tj. nema kritičke mase. Kako je vaše viđenje tog problema i mogu li novinari kao "štit" naroda utjecati na to?

Ne slažem se - javno je mnijenje u Hrvatskoj strahovito jako. Činjenica da je kod vas u Dubrovniku triumfirala oporba uprkos javnim medijima, pokazuje da se javnost ne može supstiuirati, ni potisnuti. Ta javnost nije, na žalost,

profilirana - to bi mogli osigurati jedino slobodni, razvijeni demokratski mediji - ali ovako, fokusirano na vitalni problem društva (dokle će nas pljačkati?), iskazuje se kao čvrsta materija, zid od nevidljiva tvorevina o koji će se smrskati A8 kojim sad upravlja ova bulumenta.

Koja je osnova novinarske etike na kojoj novinar utemeljuje svoju odgovornost?

All the News that Fit to Print - nisam našao ništa bolje od devise iz mailova New York Timesa. Ne smiješ ništa zadržati za sebe, ne smiješ kalkulirati s neobjavlivanjem potencijalno opasne, neugodne storiije. To je najviši stupanj urodničkog bušida, ali ne mogu to filozofski poopćiti jer nemam pri ruci klasično djelo Mivamota Musaahija, koje inače preporučujem svim mladim novinarima.

Govorećo o etici u novinarstvu kako gledate na Sexgate, slučaj O.J. Simpson... Je li se tu radilo o zadiranju u prava osobnosti?

Sebi sam mogao dopustiti luksuz da uopće ne pratim slučaj OJ Simpsona, princeze Diane i slučaj Monice Lewinsky, čemu su vrlo malo mjesta posvećivale novine na koje sam pretplaćen (Spectstor, London Review of Books itd.). No, kao nevježa, svjestan da iz te globalne ankete ne mogu izostati, prosuđujem: Simpson je ubojica, ali dobro je da je oslobođen jer je Mark Fuhurman sigurno rasist; princezu Dianu otjerali su u smrt paparazzi, ali oni su uvijek bili njena svita, pa je izmicanje bilo kao neka opasna igra; a što se tiče Monice, mislim da Predsjednik ne smije lagati i ne smije rušiti dostojanstvo svoje pozicije - sad se vidi kako je Regan, kojeg su svi mrzili, bio šarmantan i častan stari momak, mudar i opušten, ikako je to skupo kad bi središnju nacionalnu pozornicu dovedete uobraženu, iskompleksiranu seljačinu koja se mora svima nametnuti i dokazati.

Namjeravate li pokrenuti neki novi novinski projekt u skorašnje vrijeme?

U nedostatku starih projekata, uvijek sam se obraćao novima. Koliko mogu o sebi zaključiti na temelju biografije, mislim da će ih biti i ubuduće. Studentima poručujem - Just Say No. Klonite se droge. Mačke i piće su OK - u tim godinama. Uronite u politiku. U politici je novac. Nemojte se kompromitirati, ne predajte se. Ne morate biti nepogrešivi.

D. Kullis

Komunikacijska mreža za mir

Predstavnici instituta Otvoreno društvo predstavili su alternativnu komunikacijsku mrežu ZaMir.net, koja korisnicima (oko 250) pruža mogućnost pristupa uslugama Interneta na prihvatljivijim cijenama od onih koje nudi HPT.

Projekt je nastao 1992. Godine kao kampanje Hrvatske uz financijsku potporu Instituta Otvoreno društvo koji su u u novu komunikacijsku mrežu uložili 110.000 USD. Unatoč HPT-u koji monopolistički ograničava broj korisnika ZaMir je omogućio svojim članovima osim povoljnog, u prosjeku 50posto jeftinije od HPT-a, nudi i niz drugih sadržaja kao što su informacijski servis s vijestima različitog sadržaja te usluge elektronskih konferencija i mailing lista. Svakako, cilj nove komunikacijske mreže je stvaranje virtualne zajednice koja će poboljšati protok informacija u Hrvatskoj i dovesti komunikacijskih sredstava u službu ljudi. Internet adresa za sve potrebne informacije je <http://www.zamir.net>

(t.nj.)

ŠJOR JOZO, ČESTITAMO

Prvi profesor emeritus na Veleučilištu

Na sjednici veleučilišnog Senata 9. studenoga donesena je odluka o proglašenju prof. dr. **Josipa Lovrića** za prvog profesora emeritusa na Veleučilištu. To počasno znanstveno - nastavno zvanje dodjeljuje se zaslužnim redovitim profesorima u mirovini koji su djelujući kao nastavnici Veleučilišta dali izraziti osobni doprinos na znanstvenom, stručnom, pedagoškom ili kulturnom polju. Prijedlog je dao Nautički odjel, a povjerenstvo s dr. Adamom Benovićem na čelu provelo je postupak za ocjenu doprinosa kandidata. Kao profesor emeritus, dr. Lovrić će i dalje, iako je u mirovini, moći raditi na Veleučilištu. "Titula nije sama po sebi važna. Važno je da čovjek bude koristan i da kao nositelj titule i dalje može raditi. Ljudi me pitaju što sada radim kada sam otišao u mirovinu. Ja im odgovorim da radim isto što i prije, samo ne za plaću već za mirovinu. To je prekrasno. Ali mnogi ne razumiju.", rekao je prof. Lovrić prilikom proglašenja.

Mi mu upućujemo iskrene čestitke uz želju da se i dalje uspješno nosi sa svojim godinama i da ga još dugo vidamo na faksu. Jer raditi s mladima je ono što ga čini sretnim. A mi smo imali sreću raditi s njime.

Ž.ć.

Kampus je ozbiljan projekt - Početkom radova za zgradu Ekonomskog fakulteta i skorim završetkom izgradnje Građevinskog fakulteta i Instituta građevinarstva Hrvatske etapno se ostvaruje ideja o izgradnji kampusa koji će obuhvatiti brojne zgrade visokih učilišta i znanstveno istraživačkog instituta i pratećih objekata na atraktivnoj splitskoj lokaciji Visoko. Svrha je dobivanje modernog studentskog i nastavničkog prostora, prijeko potreban studentski dom, te mjesto susreta studenata različitih fakulteta što bi svakako dovelo do racionalizacije znanstveno-nastavnog procesa. Ovakav projekt je dokaz civilizacijskog sazrijevanja Splita, na što se priključuje ostanak splitsko-dalmatinskih studenata u ovom gradu. Ipak kampus ne treba zamišljati kao zatvoreni prostor nego kao budućnost grada Splita. Kampus Visoko sadržavao bi rektorat, crkvu, pastoralni centar, multimedijalni centar sa Sveučilišnom knjižnicom, park, izložbeno-sajamske dvorane, institute, poslovni objekt sa trgovinama i drugim sadržajima. Također, mjesta će naći i prostori za stanovanje studenata i nastavnika, studentski centar, športska dvorana te parking. Svakako, riječ je o ozbiljnom i skupom projektu, a za sada ideju podržava Ministarstvo znanosti i tehnologije.

t.nj.

AFIRMACIJA VIJEĆA MLADIH HRVATSKE -

Studenti dvadesetak nevladinih udruga i pomladak oporbenih stranaka (SDP,HSS,LS,ASH) osnovali su **Vijeće mladih Hrvatske**, koje ima za cilj promicanje interesa mladih u Hrvatskoj u suradnji s državnim institucijama i inozemnim udrugama sličnog tipa. Neslužbeno glase kao protivnik **Nacionalnog saveza mladih** (HDZ-ovog satelita) s namjerom njegovog isključenja iz **Europske udruge mladih**-European Youth Forum koji se stoga nisu odazvali pozivima na osnivačku skupštinu Vijeća. Pozivu se nisu odazvali ni mladi HSLS-ovci. Na osnivačkoj skupštini usvojen je Statut i izabrani su članovi Nadzornog odbora, dok će se članci Udruge izabrati na predstojećem sastanku predstavnika udruženih članova. Favorit za mjesto predsjednika Vijeća je **Krunoslav Vidić**, predsjednik Katoličke udruge "Pomak". Nakon registracije novac za financiranje zadržati će od države.

t.nj.

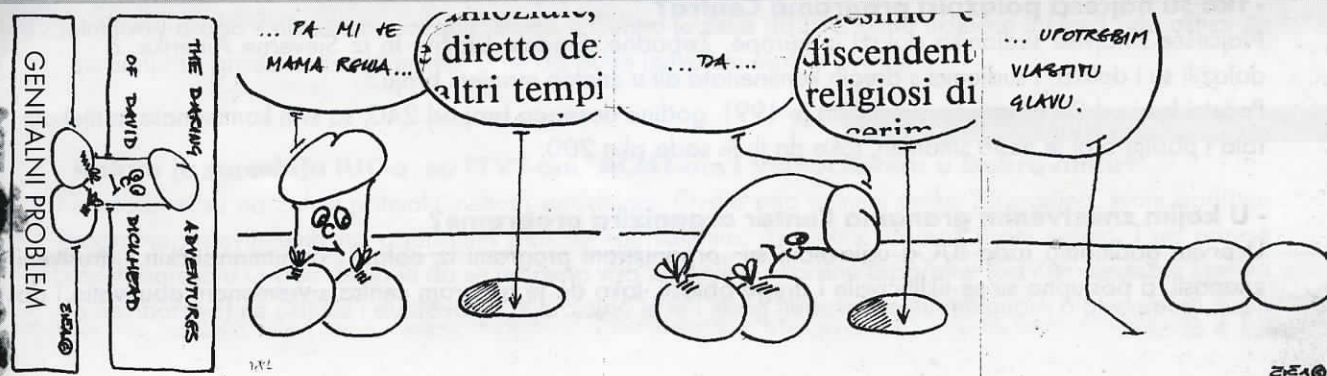
Novi X-file

Ministarstvo znanosti i tehnologije je objavilo da će u cilju podizanja kvalitete studentskog standarda od 1. rujna 1998. prestati vrijediti bonovi za prehranu i da će njih u potpunosti zamijeniti IKS (Identifikacijska kartica studenata). Preko kartice se planira i pojednostavljene administrativnih poslova oko prijave i odjave ispita te upisa u sljedeću akademsku godinu.

Vlasnik kartice bi tako u menzi na blagajni provukao karticu kroz čitač čime bi se utvrdila valjanost kartice i količina novca na kartici. Podaci se prenose u centralno računalo koje blagajni vraća podatke o kartici. Student će razliku između subvencioniranog iznosa i pune cijene nadoplatiti u gotovini. To su načelna tumačenja, dok se detalji još ne znaju. Zna se da će student morati imati 4.40 Kn u džepu kod svakog obroka. U svakom slučaju nema više onoga "daj stari prodaj (posudi) mi par bonova do prvoga, nemam više solada." Kako doznajemo, za sada je kartica u eksperimentalnoj primjeni u jednoj zagrebačkoj menzi, a kada će zaživjeti na području cijele Hrvatske, ne zna se. Istina je da bi "iksica" ubrzala administrativne poslove, ali bi se njome, što je možda bilo presudno, i ostvarila znatna ušteda u državnom proračunu.

Prema riječima zamjenika ministra znanosti prof. dr. **Nikole Ružinskog**, "Država izdvaja za studentski standard 150 milijuna kuna, a taj novac koriste oni koji nemaju studentska prava. Dakle, oni uzimaju novac od studenata. Ukoliko iskaznicom spriječimo barem deset posto odljeva tog novca, mi možemo primjerice izgraditi jedan novi paviljon studentskog doma."

(ž.ć.)

**Mato
Brautović**

Intervju

- Tko je pokrenuo ideju IUC i kako?

Inicijativu za osnivanje IUC-a dao je 1971. godine je akademik Ivan Supek, tada rektor Sveučilišta u Zagrebu, koji je IUC zamislio kao okupljalište profesora i studenata s raznih strana svijata koji bi u Dubrovniku organizirali postdiplomske specijalističke seminare i konferencije kroz koje bi se ostvarivala međunarodna sveučilišna suradnja i promicao duh otvorenosti, tolerancije, poštivanja različitosti i pluralizma. Poziv je upućen brojnim sveučilištima diljem svijeta od kojih se odazvalo dvadesetak, te je ljeti 1971. održan inicijativni sastanak u Dubrovniku, a u proljeće 1972. IUC je službeno osnovan sa 22 sveučilišna člana iz Zapadne Europe i Sjeverne Amerike. Dvije godine poslije započeti su i prvi programi.

- Način organizacije IUC-a?

Sveučilište u Zagrebu je kao domaćin od samoga početka osiguralo Centru prostorije za rad. Zgrada koju je dobio od Grada je adaptirana, te je u njoj organizirano tajništvo koje je obavljalo administrativne i tehničke poslove i uređene prostorije za održavanje skupova. Sve troškove dolaska i boravka u Dubrovniku preuzimale su matične institucije s kojih su dolazili profesori i studenti, a pored toga učlanjena sveučilišta plaćala su godišnju kotizaciju. Naravno da sredstva za financiranje sudionika dubrovačkih skupova nije uvijek bilo lako osigurati u sveučilišnim proračunima, ali u mnogim zemljama su financiranje odnosnih troškova osiguravale razne institucije poput DAAD-a u Njemačkoj, NUFFIC-a u Nizozemskoj, IREX-a u SAD-u i sl.

- U koje vrijeme se održavaju vaši programi?

Većina programa i prije i sada odvija se u proljetnom (travanj/lipanj) i jesenskom razdoblju tj. izvan glavne turističke sezone, što se pokazalo korisnim, jer su u tom vremenu hotelske cijene znatno niže.

DVJESTO UČLANJENIH SVEUČILIŠTA

- Tko su najčešći polaznici programa Centra?

Najčešće i najviše sudionika dolazi iz Europe, Zapadne, Srednje Istočne te iz Sjeverne Amerike, a dolazili su i dolaze i sudionici s drugih kontinenata ali u znatno manjem broju.

Početni broj od 22 učlanjena sveučilišta je 1991. godine dosegao broj od 240, sa svih kontinenata, a tijekom rata i poslije broj je nešto smanjen, tako da ih je sada oko 200.

- U kojim znanstvenim granama Centar organizira programe?

U prvim godinama rada IUC-a uglavnom su organizirani programi iz oblasti iz humanističkih i društvenih znanosti, a postupno su se uključivale i druge oblasti, tako da je program centra s vremenom obuhvatio i dosta

tema iz prirodnih znanosti, medicine, tehnologije. U vremenu od '74. do '91. ukupno je organizirano oko tisuću seminara i konferencija sa oko 40 000 sudionika iz više od šezdesetak zemalja.

Dosta programa odvija se u ciklusima, kroz dugi niz godina, svake godine s novom temom. Imamo tako programe koji su u Centru prisutni već 25 godina npr. ciklus filozofije znanosti, koji je pokrenuo Ivan Supek'74. (koji je tada otvorio Nobelovac Werner Heisenberg), ciklus o budućnosti religije i dr.

Danas su u programu IUC-a prisutne brojne teme iz oblasti filozofije, sociologije, političkih znanosti, zatim iz područja međunarodnog prava (prava mora, trgovačkog prava), iz oblasti fizike, medicine (s brojnim školama koje imaju dugi kontinuitet - Škola zdravlja za sve, Škola psihoterapije...), novinarstva i informatike.

- Kakvi su uvjeti organizacije programa?

Osnovni uvjet je da svaki skup ima direktore odnosno organizatore sa sveučilišta iz najmanje dvije države i da budu uključeni predavači iz najmanje tri države, tako da se osigura međunarodni karakter. Najčešće skupove organiziraju znanstvenici sa više od dva sveučilišta, a predavači, te polaznici na pojedinim skupovima dolaze i sa više od desetak sveučilišta. Svi, dakako, imaju obvezu sami osigurati sredstva za svoje sudjelovanje. Polaznici na seminarima plaćaju kotizaciju od 30USD (u kunama) po tjednu.

- Kakve su mogućnost participiranja dubrovačkih studenata u programima IUC-a?

U pravilu su polaznici IUC seminara postdiplomci, no za ostale studente pohađanje je moguće ako se radi o završnim godinama studija, uz uvjet da znaju jezik na kojem se seminar održava te da imaju preporuku dva profesora. Naravno, prisustvovanje pojedinim predavanjima uz dogovor s direktorima seminara uvijek je moguće (ukoliko to prostor dozvoljava).. Uključenje dubrovačkih studenata u neke od programa koji nisu suviše specijalistički bilo bi njima korisno, a zasigurno bi ostalim sudionicima bilo zanimljivo i drago s njima se upoznati. Svima u Centru je želja da IUC bude uključen u Grad i da ostvaruju suradnju sa gradskim programima, a ne da bude izdvojeni otok u Gradu.

"SURADNJA NIJE ZA POHVALU"

- Kakva je suradnja IUC-a sa FTVT-om, ACMT-om i Veleučilištem u Dubrovniku?

Ne možemo se na žalost pohvaliti nekom suradnjom. Ovdje smo prisutni preko 25 godina, svoje godišnje programe najavljujemo na godišnjem plakatu koji šaljemo, uz stotine adresa širom svijeta, i na adrese brojnih adresa u Gradu. Šteta je da se na često vrlo zanimljive i korisne programe (od npr. medicine i prava do novinarstva) ne uključe i dubrovčani. Vjerojatno je to i zbog nedovoljne informiranosti o otvorenosti naših

skupova.

Od pred dvije godine Veleučiliste u Dubrovniku postalo je redovnim članom IUC-a što znači da je uključeno u mrežu komunikacija Centra i vjerujem da možemo očekivati i uključenje više dubrovačkih profesora i studenta u sam rad Centra.

- Kako ocjenjujete afirmaciju i prisustvo studenata u životu Grada?

Dosta je neobično da se u Dubrovniku sve brojnija studentska populacija češće i više ne uključuje u razne gradske programe, od kulturnih manifestacija, raznih tribina, predavanja-njihovo prisustvo bilo bi itekako korisno, bilo u smislu njihovog kritičkog osvrta na postojeće, bilo njihovih inicijativa za nedostajuće, a potrebne programe. Istovremeno, znamo da brojni bivši dubrovački studenti postižu iznimno dobre uspjehe u zemlji i inozemstvu, bilo da se radi o glazbi, slikarstvu, kazalištu, arhitekturi, medicini-na žalost (najčešće zbog nedostatka sredstava) najviše njih u svom gradu još uvijek nema mogućnosti ni uvjeta za rad pa ih se često ovdje ne može zadržati.

Dragocjene aktivnosti Art Radionice Lazareti i Kluba Otok jedan su od rijetkih primjera okupljanja dijela studentskih krugova u Gradu.

- Zgrada Centra u pretrpila je u Domovinskom ratu znatna oštećenja. Kako se to odrazilo na rad?

Dana 6. prosinca 1991. u napadu JNA uništena je zgrada u kojoj je Centar radio. Pogođena je zapaljivim granatama. U požaru je uništena kompletna oprema, kao i knjižnica s oko 30 000 naslova. Na sreću, spašena je kompletna dokumentacija, arhiv Centra, koji je bio smješten u jedinom sačuvanom dijelu zgrade u prizemlju. Na sreću, također, preživio je i duh Centra, brojni partneri i prijatelji su nam dali veliku potporu, organizirali brojne apele, akcije, prikupljanje pomoći, posebno u knjigama.

Već u siječnju 1992. Upravni odbor IUC-a odlučio je na svom sastanku u Beču da Uprava ne seli iz Dubrovnika, već da Centar nastavlja djelovati u Dubrovniku. I zaista su već u ožujku neki od najhrabrijih organizatora održali svoje programe s malim brojem sudionika u Dubrovniku (tada još u neprijateljskom okruženju), a u prostorima hotela Argentine i Glazbene škole.

Jedan, i to veći broj skupova održan je u egzilu, u brojnim hrvatskim i europskim gradovima, od Zagreba do Graza, Budimpešte, Trsta, Amsterdama, uz gostoprimstvo tamošnjih sveučilišta, članova IUC-a.

Kroz ovo vrijeme mali pogon tajništva nastavio je rad u prostorijama Matice Hrvatske na Stradunu.

Dakako, ključna je za Centra bila odluka hrvatske Vlade da obnovi zgradu Centra. Obnova zgrade započela je već u proljeće 1992. i djelomično dovršena u jesen 1993. kada je Centar ponovno vraćen na svoju staru adresu - Don Frana Bulića 4.

- Koliko je rat utjecao na odvijanje programa IUC-a?

Naravno da je u godinama rata i kasnije u godinama ni rata ni mira program bio reduciran, s malo skupova i sudionika. Tako je od '92. do '96. održano pedesetak programa. Ali, važno je da je kontinuitet rada sačuvan, a interes, kako ranijih tako i novih, partnera u protekle dvije godine izuzetno je velik. Tako smo samo u '97. godini organizirali četrdesetak skupova sa skoro 2 000 sudionika iz tridesetak zemalja. Ove godine, u proljetnom i jesenskom semestru koji je upravo završio, održano je šezdesetak seminara i konferencija s oko 2 300 sudionika. To pokazuje da je Centar uspio prevladati brojne probleme i sačuvati poziciju institucije koja je prepoznata kao mjesto zanimljivih susreta gdje se ostvaruje slobodna razmjena mišljenja i ideja. Uglavnom, nakon razdoblja rada u miru, preživljavanja u godinama rata, IUC sada uspješno nastavlja svoju misiju okupljanja znanstvenika i studenata iz raznih prostora i kultura, pridonoseći tako unapređenju međusobnog dijaloga i razumijevanja. Prošle godine, u listopadu '97., proslavili smo 25-ti rođendan Centra.

- Je li Grad spoznao vrijednosti IUC-a?

Ove godine za Sv. Vlaha, na Dan Dubrovnika, dobili smo nagradu Grada za dugogodišnji doprinos međunarodnom ugledu Dubrovnika. To svakako svjedoči da Grad prepoznaje Centar kao jednu od svojih vrijednosti i da ga smatra dragocjenim programom koji Dubrovnik dovodi na znanstvene karte svijeta. Ranije, to baš i nije bilo tako....

Da spomenem i onu praktičnu stranu našeg prisustva u Gradu - sada kroz programe IUC-a godišnje prolazi po preko dvije tisuće gostiju koji obično ostanu po tjedan dana, što znači da se ostvaruje i oko 14 000 hotelskih dana. To za gradske hotele i brojne druge turističke usluge u Gradu predstavlja vrlo značajan input.

NEDOSTATAN PROSTOR ZA RAD

- Kakav je odnos IUC-a i drugih institucija?

Prepostavljam da u Hrvatskoj danas većina onih koji poznaju rad smatraju prisustvo IUC-a ovdje izuzetno korisnim i znaju da pruža velike mogućnosti za uključenje Hrvatske u međunarodnu sveučilišnu razmjenu. Od Grada i Županije naravno nikad, pa ni sada, nije se očekivalo da sudjeluju u financiranju rada Centra. Ono što je Grad kod samog početka rada Centra osigurao bila je zgrada u kojoj je centar smješten. Iako je centar sada na istoj adresi, u obnovljenoj zgradi koja je vlasništvo Sveučilišta u Zagrebu, suočeni smo s problemom nedostatka prostora za rad, jer u istom prostoru djeluje Međunarodno središte hrvatskih sveučilišta te u djelu zgrade uređeni prostor (koji je obnovljen samo u prizemlju i na prvom katu) nije dovoljan za njihove i naše programe.

Veleučilište u Dubrovniku je prije nekoliko mjeseci započelo s pripremom izrade projekta "Dubrovnik - međunarodni sveučilišni grad" koji bi predložio viziju razvitka visokoškolskih institucija i najprikladnijih prostornih rješenja za njihov rad. Znam da se razmatraju mogućnosti prostora od Lapada do Stare Bolnice - nadam se da će županijske i gradske vlasti uspjeti zajedno predvidjeti potrebna rješenja. Osim dobre volje i želja, za to dakako treba i dosta novca. Vidjet ćemo.

- Kako se IUC i sudionici u programima financiraju danas?

Osnovni prihod Centra su godišnje kotizacije članica koje iznose 400 USD i koje osiguravaju pokrivanje najosnovnijih potreba tajništva Centra. U tajništvu su stalno zaposlene tri osobe koje još uvijek plaća Sveučilište u Zagrebu. Posebne donacije posljednjih godina dobijali smo od nekolicine njemačkih sveučilišta, zatim od Instituta Otvoreno Društvo Hrvatska i Budimpešta. Posljednja od donacija Centru došla je od Veleposlanstva Velike Britanije u Zagrebu.

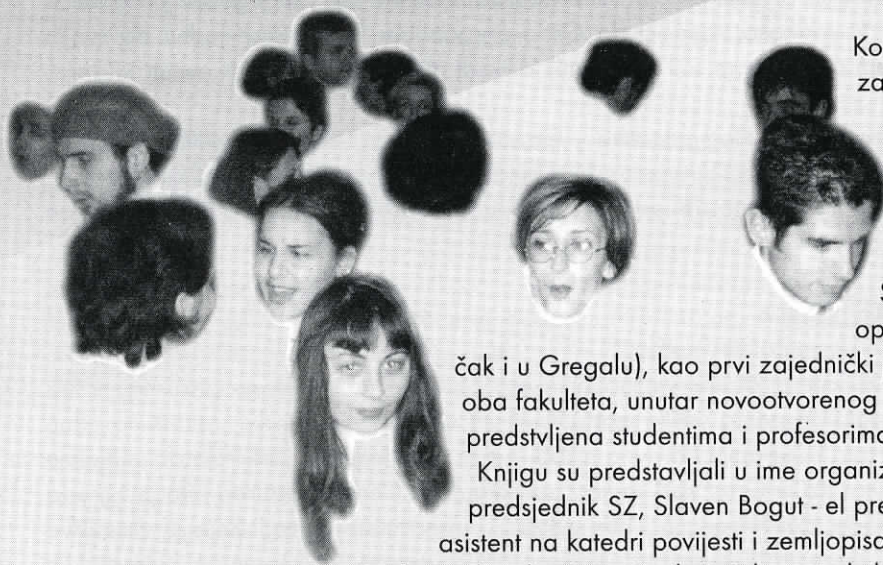
Što se tiče financiranja sudionika u programima Centra početna formula financiranja tj. da svako sveučilište ima

obvezu plaćati troškove dolaska i boravka svojih profesora i studenata u Dubrovnik na snazi je i danas. Naravno, to ne znači da automatski svako sveučilište i odobri potrebna sredstva tako da se često sudionici obraćaju drugim programima, zakladama, a i sami plaćaju svoje troškove.

U Hrvatskoj u godinama prije rata veliki broj sudionika dobivao je stipendije Ministarstva znanosti te su sudionici iz Hrvatske stoga bili i najbrojniji od svih. Posljednjih godina na žalost ova praksa nije nastavljena. Srećom od '93. godine Institut Otvoreno Društvo Hrvatska osigurava znatna sredstva za stipendiranje sudionika iz Hrvatske (ove godine npr. s oko 100 000 USD financiran je dolazak preko 3000 sudionika iz Hrvatske). Institut Otvoreno Društvo Budimpešta također posljednjih godina osigurava sredstva za sudionike iz zemalja bivše Jugoslavije od kojih je najviše iz Slovenije i BiH.

Također, od pred dvije godine nastavljeni su i programi stipendiranja od njemačkog DAAD-a za sudionike iz Njemačke. Od nedavno Institut za mir COPRI, iz Kopenhagena osigurava određeni broj stipendija za sudionike iz Danske, a njemačka Zaklada Friedrich Naumann Stiftung iz Zagreba otvorila je i svoj program pomoći za sudionike iz Hrvatske i susjednih država.

"Svi otrivači Amerike" i u Zadru

Koliko je stvari učinjeno bez da su to zabilježili mediji? Međutim, takav stav nemaju mediji u Zadru (za razliku od Dubrovnika) koji su zabilježili promociju knjige našeg bivšeg kolege Ivana Pamića. Promocija se "dogodila" u Studentskom Klubu ex. DHM (toliko opjevanom u Hrvatskim medijima,

čak i u Gregalu), kao prvi zajednički projekt Studentskih zborova s oba fakulteta, unutar novootvorenog Studentskog Kluba, gdje je predstavljena studentima i profesorima Filozofskog fakulteta. Knjigu su predstavljali u ime organizatora Ante Batović - predsjednik SZ, Slaven Bogut - el presidente i Josip Faračić, asistent na katedri povijesti i zemljopisa FF-a u Zadru.

Cijelo predstavljanje zasjenilo je izlaganje kolege Faračića, koji je iznio niz prednosti knjige, napomenuvši da se ona nikome ne nameće s mogućim rješenjem zagonetke tko je prvi stupio na tlo Amerike već to ostavlja čitatelju.

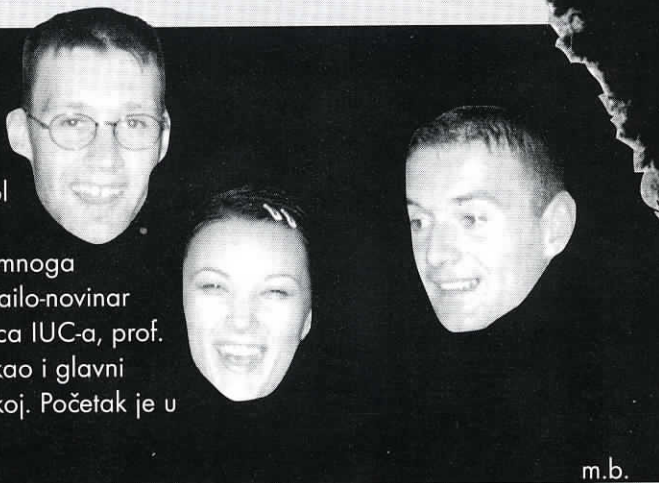
Poslije izlaganja uslijedio je obavezan domjenak, koji je bio slabo posjećen. Naime, nigdje nije pisalo da se domjenak organizira. Ipak, to je sve bilo dovoljno da se posjet delegacije SZ Veleučilišta smatra zadovoljavajućim.

Ma koliko vam to režimski zvučalo organizaciju ovoga projekta potpisuje Ante Batović, predsjednik SZ i svih drugih aktivnih funkcija - mladeži u Zadru.
m.b.

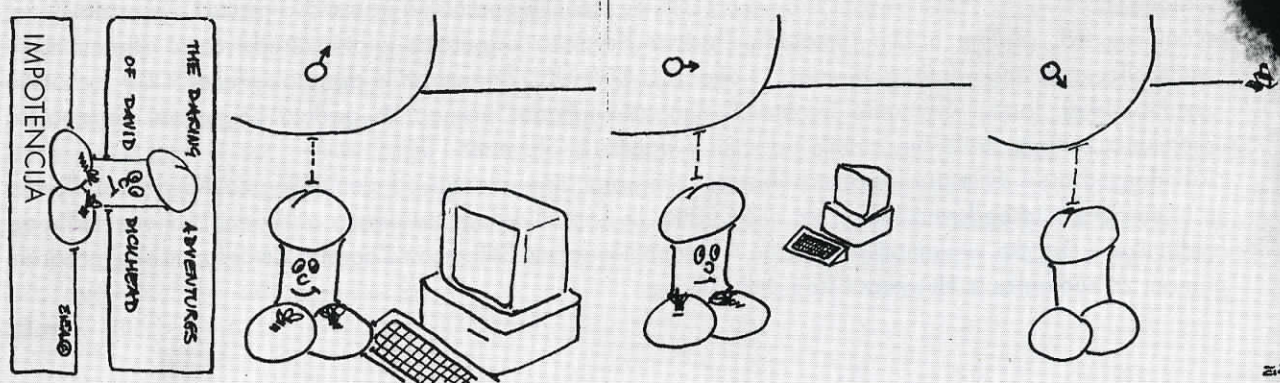
Aktualno

Okrugli stol: Studentski mediji u Hrvatskoj i njihov utjecaj na studente

Gregal u suradnji s Art Radionicom Lazareti i Klubom Otok organizira 11. prosinca okrugli stol na temu: Studentski mediji u Hrvatskoj i njihov utjecaj na studente. U debatama će sudjelovati mnoga poznata imena iz javnog života Grada: Luko Brailo-novinar SD i pokretač Lausa, Berta Dragičević-ravnateljica IUC-a, prof. dr. Josip Lovrić-profesor Veleučilišta u mirovini ... kao i glavni urednici značajnijih studentskih medija u Hrvatskoj. Početak je u 18 sati u prostorijama Kluba Otok.

m.b.

Gregal

- Koje promjene namjeravate učiniti?

Prva moja inicijativa je informatizacija tj. postavljanje terminala koji je pristupačan svim studentima i s kojeg će moći komunicirati putem e-maila. Također sam dogovorila s profesorima, posebno onim s prve godine, o predmetima gdje je prolaznost mala i koji se uporno prenose iz godine u godinu, da se radi na jedan drugačiji način. Ideja je da se ispiti iz matematike, statistike, informatike i sličnih teških predmeta polažu putem kolokvija, pa čak i četiri do pet puta godišnje. Na taj način natjerali bi studente da uče tijekom cijele godine, a ne da s učenjem počnu u svibnju ili lipnju.

U planu nam je osuvremeniti informatički kabinet, kao i knjižnicu, jer mislim da je stručno dobro opremljena knjižnica nužna svakom fakultetu. Međutim, ove dvije inicijative će morati pričekati sljedeću godinu.

Iako su strani seminari koji su održavani na našem fakultetu zasigurno bili jako korisni, mislim da bi predavanja profesora sa viših godina studentima bila zanimljivija i u buduću ćemo na tome raditi.

- Kako komentirate dosadašnju suradnju FTVT-a i Veleučilišta, hoće li biti promjena i postoji li mogućnost prelaska fakulteta pod Veleučilište?

Suradnju prije ne bih komentirala. S Veleučilištem surađujem već tri godine i mislim da će u buduću suradnja biti korektna na svim planovima koji su u interesu našeg fakulteta i Veleučilišta. Suradnja je nužna, međutim, mi imamo znanstveni studij, a oni studente obrazuju za struku. Prema tome, mi ćemo ostati pod Sveučilištem u Splitu.

- Možete li nam razjasniti problem studentske referade? Naime, tamo je uvijek strašna gužva. Je li problem možda u manjku radnika?

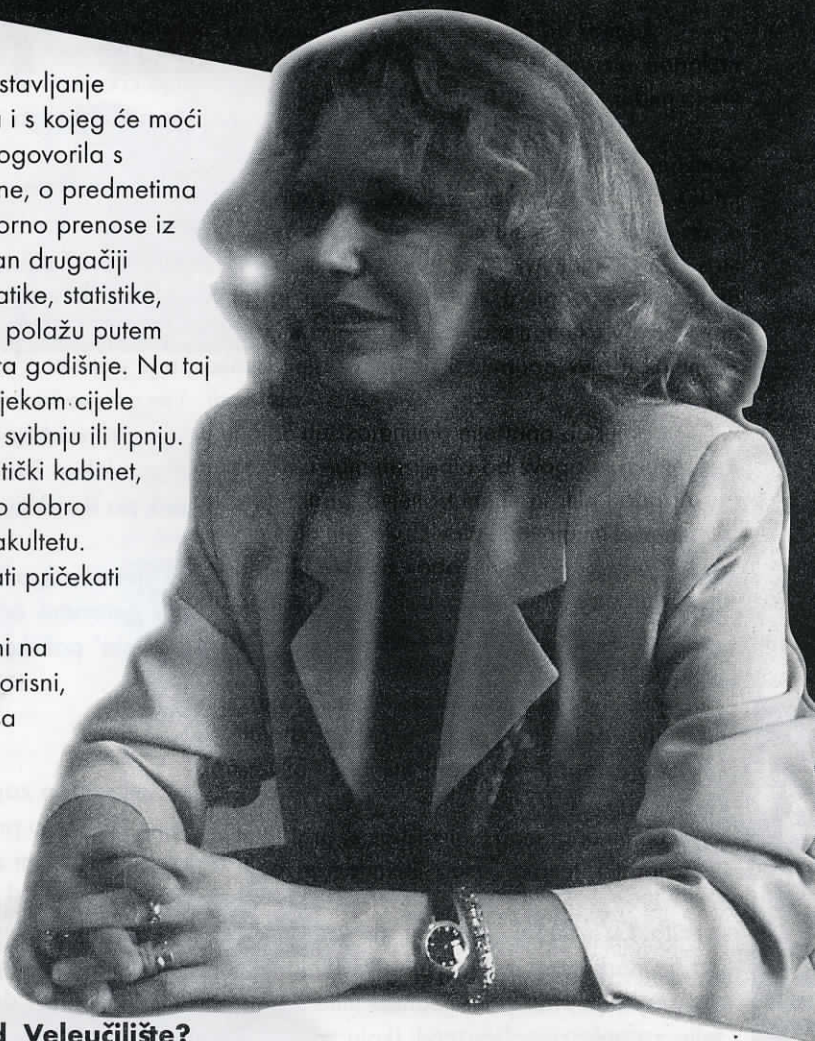
Gužve su samo u ovo vrijeme, a nastaju jer se puno studenata upisuje preko molbi. Znači da su u studenti krivi za gužve zbog neodgovornosti prema studiju. Sigurna sam da će se ovaj problem u dogledno vrijeme riješiti putem informatizacije. Osim šefice računovodstva mi imamo još jednu uposlenu djelatnicu koja je već duže vrijeme na bolovanju. Kako ne znamo kada će se vratiti, jako je teško riješiti problem manjka radnika.

- Recite nam nešto o kvaliteti studenata na fakultetu.

Kvalitet studenata pokazuje se s vremenom. Mislim da je moguć način upisa isključivo putem ocjena, koji je u razmatranju, puno bolji. Tako bi dobili kvalitetnije studente jer su ocjene iz srednje škole rezultat rada i truda, a test nije mjerilo znanja, jer se piše samo par sati i pitanje je kako je student u tom trenutku koncentriran. Također, studenti s prve godine, kojima se spušta uvjet, kasnije se pokazuju vrsni studenti jer im treba vremena da se zainteresiraju.

- Za kraj nam recite nešto o suradnji s AIESEC-om i Studentskim zborom.

U prošlosti je suradnja tekla bez ikakvih problema, ali od kako sam na funkciji dekana nisu kontaktirali sa mnom.

Intervju

Vesna

Jurica

Je li katolički vjeronauk doista potreban kao nastavni predmet u školama ili ne?

Tema je to koja se u posljednje vrijeme "proteže" po dnevnom tisku i, naravno, izaziva različite reakcije. Katolički odgoj u obrazovanju je čisto dodvoravanje crkvenim vlastima, tvrde neki, dok Vlada podupire takav odgoj. Naš današnji sistem nametnuo nam je mnogo toga i zato smo svjesni da nismo u položaju proturječiti "velikima".

Naime, vjerovati ili ne vjerovati u Boga, stvar je slobode izbora svakog čovjeka, koja će uvođenjem vjeronauka u škole biti uskraćena. No, vlast i Crkva su kao "prst i nokat" i naravno "rame uz rame" mogu uraditi što god ih je volja. Tu i tamo se može pronaći netko tko kaže kako nametanje katoličkog odgoja nije problem države i crkve već stvar svakog pojedinca, a onda se digne prašina i zapuše vjetar s "vrha" i - sve je opet savršeno jasno.

Dakako da je potreban katolički odgoj, dakako da je potrebno učiti o religiji - kaže naša Vlada, no tko će njih naučiti jednu od deset Božijih zapovjedi - i to onu sedmu. To je ipak priča za sebe.

Potrebno se zalagati za religijsku kulturu kao što to rade predstavnici Kluba zastupnika HSLS-a Đurđa Adlešić i njezin saborski kolega Antun Vujić iz SDP-a, dekan Evangeosko-teološkog fakulteta u Osijeku Petar Kuzmić. "Premetati" katolički vjeronauk po školskim klupama znači prevršiti sve civilizacijske i religijske granice.

Mislite li Vi da ijedna osoba, koju njena obitelj nije vjerski odgojila može to spoznati u školskim klupama? Čak i biskup Marin Srakić izjavljuje da je vjeronauk odbio mlade od Crkve; sve ih je manje na misnim slavljinama. Po svemu sudeći, ovo je "čista" politika i ne smijemo dozvoliti da dođe tamo gdje joj nije mjesto.

Durderija

Sniff.....što je to sniff? Postoje dvije vrste snifanja, a zajedničko im je samo to što

su obje vrste snifanja zabranjene. Da malo pojasnimo; oni koji snifaju

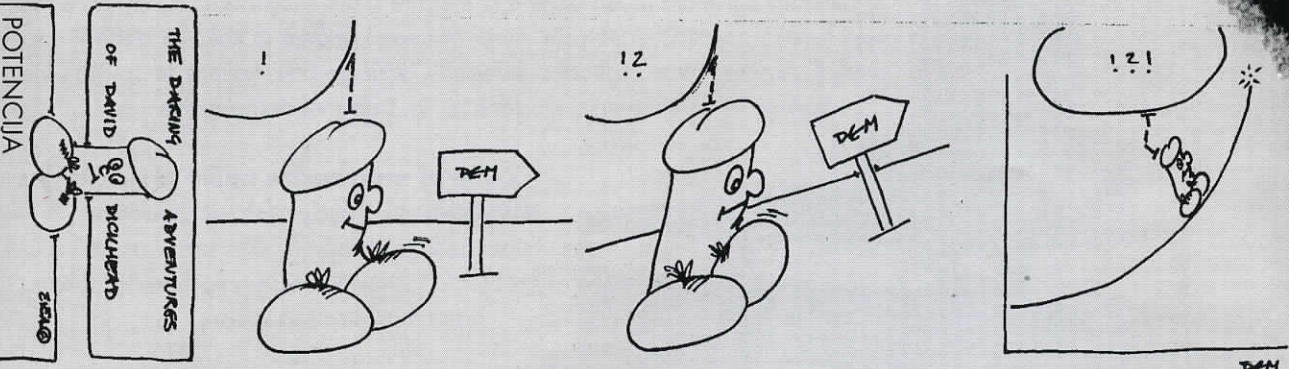
ljepilo krše zakon jer naravno droge su zakonom zabranjene, dok drugi snifaju tuđu poštu što je narušavanje privatnosti. Naime kada neko čita tuđi e-mail kažemo da snifa. I u jednom i drugom slučaju se može dokazati da je netko snifao ali glavna razlika je ta što narkoman uvijek strahuje od policije dok kompjuterske "narkomane" nitko ne kontrolira ili ih kontrolira vrlo slabo. Samim time što nema kontrole dolazi do izražaja njihova samovolja i želja za pokazivanjem moći (koju zaista i imaju), a svo to dokazivanje naravno najviše pogađa studente koji tu i tamo ipak žele malo privatnosti. Ako unatoč svemu netko odluči zatražiti svoja prava obično izvuče deblji kraj.

Iz svega toga se može zaključiti samo jedno, a to je: ako nemaš moć ili jaku vezu pokrij se po glavi i šuti! Da sve ne bi bilo tako crno brinu se studenti koji povremeno izraze neslaganje sa takvom politikom na svom faksu. Tako se grupa stutenata usudila tražiti da se studentima omogući rad preko studentskog servera po uzoru na neke druge fakultete u Hrvatskoj (tko zna možda ga i dobiju). Zašto spominjem studentski server? Jednostavno zato što bi tim serverom upravljali sami studenti i samim time ne bi bilo snifanja.

Najveći problem je upravo u tome što o dodjeljivanju servera odlučuju upravo ljudi koji su zapravo "sniferi" (naravno ne svi). Studentski server ili ne, nama običnim studentima i dalje ostaje samo da se pomirimo sa činjenicom da nam netko čita poštu i prati svako naše slovo napisano na sadašnjem serveru (galija.vdu.hr), a ako ipak želite malo privatnosti pokušajte napisati pismo na papiru i poslati poštom u nadi da će tako biti ispunjeno vaše pravo na privatnost.

Snifanje

Reagiranja

Češka raj na zemlji (prvo stručno absolventsko putovanje)

Inicijativa za ovu ekskurziju došla je od strane Studentskog zbora i nekolicine profesora. Ideja da to ne bude samo isprazno absolventsko putovanje, već da se spoji ugodno i korisno, struka i zabava, posjeti Vitkovice, najveći

našim licima vidjevši sasvim drugu sliku grada, odnosno sa strane velike marketinške jumbo plakate "Deep Purple", najavu velikog ATP turnira "Czech indoor" te mnoštvo ljudi na ulicama. Na trenutak smo pomislili da se nalazimo u Hrvatskoj vidjevši češke autobuse sa natpisima VITKOVICE i ČSAD tours što nas je posjetilo na ljeto i češke turiste.

Posjet tvornici

srednjoeuropski metalurški kompleks, podržan je ne samo od strane profesora već i od studenata.

Kao i na svako drugo putovanje mnogi su pošli sa osjećajem rezerviranosti, bojaznosti i sumnje kako će sve ispasti, jer ovo je ipak bilo prvo stručno putovanje ovakvog tipa, bez prethodnog iskustva. Dva dana u Bratislavi, tri dana u Ostravi (Dark Centar), te samo tri dana u Pragu i jednodnevni posjet Beču nisu ulijevali nikakvu nadu. Boravak u Bratislavi razbio je te crne slutnje.

Iako ne pretjerano turistički grad, Bratislava sa svojim starim dijelom, nekolicinom dobrih mjesta za večernji izlazak i susretljivim Slovacima pobudila je nadu

da bi ovo putovanje moglo biti

nešto najljepše što vam se dogodi u tijeku cijelog studiranja. Prve dvije nezaboravne (neprospavane) večeri, odlična ekipa te produbljeno prijateljstvo ne samo između studenata, već studenata i profesora, te kolega iz Karlovca, učinile su ovo putovanje zanimljivijim nego što se mislilo.

Dolazak u Ostravu, u Češku, (kao da ulazite u Radeljević, ne želeći vrijeđati nikoga) razbio je i ono malo nade nakon Bratislave. Ulazak u grad prati sivilo velikih dimnjaka, crna ograda uz cestu unutar koje stoje radnici u crnim zamašćenim odjelima još više je upotpunilo naš turoban osjećaj. Prošavši tu industrijsku zonu ulazimo u sami centar Ostrave. Iako industrijski i možda umjetno naseljeni grad osjetio se osmijeh na

Vitkovice, primarni cilj ovog putovanja, ispunio je naša očekivanja. Usklopu posjeta imali smo upriličeno jedno stručno predavanje popraćeno video zapisom. Nakon toga posjetili smo nekoliko proizvodnih hala gdje smo se mogli upoznat i sa izradom i do 250 tona teških koljeničastih osovina, bešavnih cijevi, kućišta kotlova i ostali čeličnih konstrukcija. Osim toga ljubazni domaćini su svakom od nas darovali po jednu majicu te propagandni materijal tvornice. Slijedeći naš cilj je bila tvornica pive "Radegast" u Nošovicama. Nakon pregleda potpuno automatizirane tvornice, prisustvovali smo degustaciji piva (sami ste krivi što niste išli). Posjet Ostravi uključivao je i posjet Tehničkom sveučilištu. Čast da uspostave kontakte i razviju suradnju sa tim

najstarijim Tehničkim sveučilištem u Europi prepustili smo profesorima, te je time dogovorena razmjena studenata i sudjelovanje

Velevučilišta na međunarodnom kongresu na temu "Suвременe metode i unapređenje procesa obrazovanja".

Da ne bi ispalo da su studenti samo išli u posjet tvornicama i fakultetima, i da je to bilo samo stručno, jedno vrlo sumorno putovanje moram napomenuti da su studenti posjete fakultetima iskoristili za obilazak njihovih kantina te time unaprijedili suradnju o čemu govori i podatak da su njihovo vlasnici najavili povećanu opskrbu pri slijedećim posjetima. Ne mogu, a ne spomenuti da smo svi prisustvovali i teniskom ATP turniru na kojem je sudjelovao i Goran Ivanišević. Ovo putovanje iskorišteno je i za razgledanje brojnih povijesnih i kulturnih znamenitosti Praga, Bratislave i Beča.

Doživljaje iz Praga i Beča jednostavno je nemoguće opisati. Dakle blago rečeno jedno lijepo i bogato iskustvo koje bih preporučio svima koji su željni dobre zabave i fantastičnog češkog piva.

Reportaža

IRISH PUB

Uletimo u pub i napravimo kaos, irish pub. Tako je to izgledalo desetak dana sredinom listopada. Irski pub - zvuči fascinatno, kafić koji odiše irskim ugođajem. Čim smo došli na vrata osjetili smo onaj ugođaj koji bi svi voljeli osjetiti, drvene stolice koje su toliko rasklimane da smo se u svakom momentu bojali da ne odletimo na pod, stolovi podsjećaju na priču iz bajke, po zidu slike koje u nama bude osjećaje. A ljudi, to je nešto za prepričavat - crvena lica, ispucani nosevi, Bažant u ruci.

Kad smo se smjestili poviše nas se stvorilo nešto plavo, prekrasno. U prvom trenutku se nismo snašli, ali nam nije dugo trebalo. Zbog "nje" smo naručili desetak tura tako da smo je stalno vrtili u đir (da je ne zaboravimo). Pokušavajući je nagovoriti da sjedne s nama ipak smo dobili trenutak koji smo iskoristili da se slikamo s njom. Na prsima je imala majicu koju bi svi poželjeli imati pa nam je vlasnik uslišio molitvu.

Čula se pjesma - "Strangers in the night". Mada se i nismo tako osjećali, ipak smo bili stranci. Stranci koje su svi osjetili u glavnom gradu Slovačke. Nema vam ravnih - gdje god dođete napravite štimung - svi su nam govorili. Lijepo je to kad nam se "prikači" par lijepih curica i s nama zapjevaju i zapplešu, jer kad se vratimo u Grad - pljas - čista suprotnost.

U ranim jutarnjim satima u pabu se čula "Vela Luka" koju je zapjevao naš Slaven, a mi smo ga pratili. Mada baš i nije uspjela, svi su nam čestitali i pradožili da dođemo i sutra i da probamo irski specijalitet "Curry". Ipak smo u nekim satima morali napustiti irish pub skoro gazeći po onima koji se nisu uspjeli othrvati od sjajne slovačke pive. Zajednička slika i put ka hotelu.

M. Bošnjak

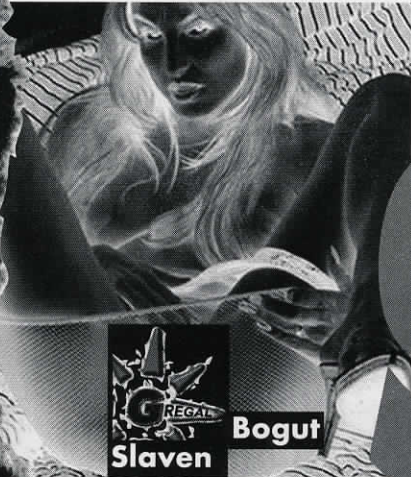
Prema Freudu, seks predstavlja jednu od osnovnih egzistencijalnih potreba, a prema posljednjim istraživanjima u Americi za naše opće zdravstveno stanje odgovoran je čitav niz hormona, a upravo seks pri tom ima odlučujuću ulogu. Dakle seks je više od čistog zadovoljstva.

Istraživanja su pokazala da upravo ljudi koji su seksualno "više angažirani", imaju puno manje problema odnosno boljeg su raspoloženja, što još više pridonosi njihovoj uspješnijoj socijalnoj integraciji u društvo.

Mnogi misle da se seks ne održava na zdravstveno stanje osoba. Međutim istraživanja koja su provedena kod žena, pokazala su da žene koje redovito "konzumiraju" seks imaju manje problema sa menstrualnim ciklusom. Iako kod žena postoji redoviti menstrualni ciklus, ponekad dožive neugodno iskustvo kad menstruacija dođe ranije ili pak kasni, što može izazvati neugodno raspoloženje ne samo kod te osobe već i njenog seksualnog partnera.

Glavno otkriće kod tih istraživanja pokazalo je da muškarac može utjecati na menstrualni ciklus. Tzv. phermon, seksualna tvar u

muškom znoju, koju žena udiše tijekom "vođenja ljubavi", dolazi do mozga što potiče proizvodnju esterogena, glavnog hormona odgovornog za stabilizaciju menstruacije. Seks pored ove

Sex!

konstatacije, pridonosi i jačanju imunološkog sustava za nevjerovatnih 20 posto. Uredno vođenje seksa djeluje i na rad nadbubrežne žlijezde, u kojoj se stvara hormon kortizon. Kortizon pospješuje stvaranje novih bijelih krvnih zrnaca,

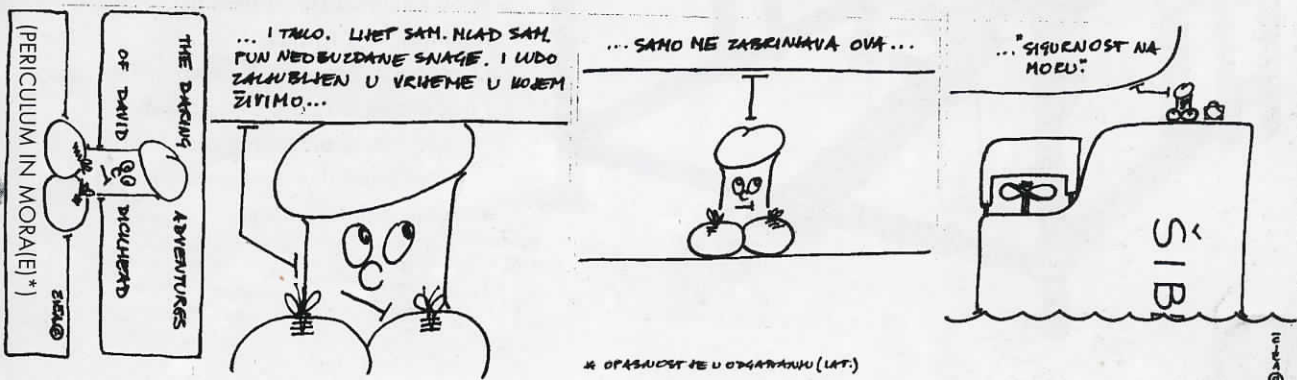
što uvelike utječe na smanjenje virusa u našem organizmu, ali i težih oboljenja.

Vjerovali ili ne, orgazam utječe i na oporavak žena oboljelih od raka dojke i to na način da žene koje redovito postižu orgazam brže se oporavljaju od onih koje nemaju seksualne odnose. Tako prema nedavno objavljenim rezultatima žene koje su redovito imale orgazme u potpunosti su ozdravile, a one koje su ga imale povremeno nisu se potpuno izliječile. Važno je napomenuti da ovi slučajevi nisu vezani uz seksualnog partnera, već dokazano je i da solo seks pojačava razvijenu limfocitnih stanica, a upravo one utječu na imunološki sustav. Seks može služiti i kao terapija. Prije menstruacije kod žena se javljaju bolovi u abdomenu, kad maternica natiče a uzrok je porast hormona progesterona. Prilikom orgazma dolazi do boljeg protoka krvi u maternici, a kako nestaje zastoj, tako i bolovi. spomenuvši raspoloženje treba spomenuti da u našem tijelu postoje i tzv. hormoni sreće. Povećanjem seksualnih djelatnosti oslobađaju se upravo ti hormoni, odnosno endorphini koji nam mogu itekako utjecati na naše sveukupno raspoloženje i na okolinu.

Na kraju treba objasniti utjecaj seksa na ukupnu tjelesnu muskulaturu osobe. Pored već navedenog utjecaja hormone estrogena, on još ravna kožu, čini je zategnutom i vrlo je djelotvorno sredstvo protiv proširenih vena. Osim toga seks pored pozitivnog djelovanja na rad srca, sprječava i stvaranje celulita jer potiče cirkulaciju limfne žlijezde. Sigurno je da niti jedna tjelovježba ne utječe na potrošnju kalorija kao seks. Za primjer pri seksu tijelo sagorijeva oko 4 puta više kalorija u minuti nego pri igranju tenisa.

Seksualna razmišljanja i istraživanja stalno su nailazila na proturječnost, pa iako vam se sve ovo gore ne sviđa ili vam ne odgovara, ipak treba detabuizirati seks i pobrinuti se za veću seksualnu slobodu.

OSVIT

Makivić

Mlada Deša

U prostorima Deše, organizacije žena koja postoji od '93.godine, odnedavno djeluje i Mlada Deša. Obuhvaća mlade žene koje su za vrijeme rata bile tinejdžerke i studentice koje u društvenim i ekonomskim uvjetima, nastalim u poslijeratnom Dubrovniku, traže svoje mjesto i ulogu.

Ona je odgovor na mnoštvo potreba mladih žena iz Dubrovnika i okolice. To je inicijativa nekolicine mladih koji žele omogućiti sebi i svojim vršnjacima uključivanje u ekonomske i društvene tijekove.

Organizacija je u razdoblju od 23.-25.10.1998. održala u prostorima Lazareta svoj prvi stručni skup na temu "Moje mjesto u lokalnoj zajednici". Cilj ovog skupa bilo je definirati trenutno najveće probleme i strahove mladih ljudi, te na osnovu tih informacija usmjeriti daljni rad. Na skupu su pored mladih članica sudjelovali kao gosti izlagači Vesna Mihanović iz Državnog zavoda za zaštitu obitelji, materinstva i mladeži koja se osvrnula na probleme i kvalitetu života mladih, Dafinka Večerina koja je govorila o promjenama i primjenama Zakona o nasilju u obitelji i Kaznenog prava općenito, te Gordana Letica koja je konkretizirala problem pronalaženja i određivanja sebe u lokalnoj zajednici, i dr. (previše i prenebitni da nabrajam osim možda Jany Hamsal).

Zaključci koji su doneseni su nedovoljna informiranost, nezaposlenost, problematika školstva, otuđenost mladih, dokolica. Sagledavajući potrebe i probleme Deša je osmislila i moguća rješenja kao što su uvođenje SOS telefona, tiskanje raznih brošura, savjetovališta za mlade, radionice ženskih prava, organiziranje različitih seminara, tečajeva stranih jezika, korištenje čitaonice koju bi željeli oformiti u prostorijama Deše itd.

U razgovoru s mladim djevojkama koje su okupljene u Deši uvidjeli smo da su djevojke pune entuzijazma i da su svjesne svoje uloge u društvu. To nastoje prenijeti i na druge djevojke, ali i na mladiće, budući da one za sebe kažu da su na neki način feministička organizacija.

Deša sada broji tek 5 aktivnih članova i nadaju se da će u budućnosti uključivanjem brojnih aktivist(ic)a i uz pomoć lokalne zajednice uspjeti ostvariti svoje zamisli i ideje.

STRADUN POPRIŠTE PROJEKTA "JEDAN ČOVJEK - JEDNO STABLO" ORLANDO U ZELENILU

Događanja

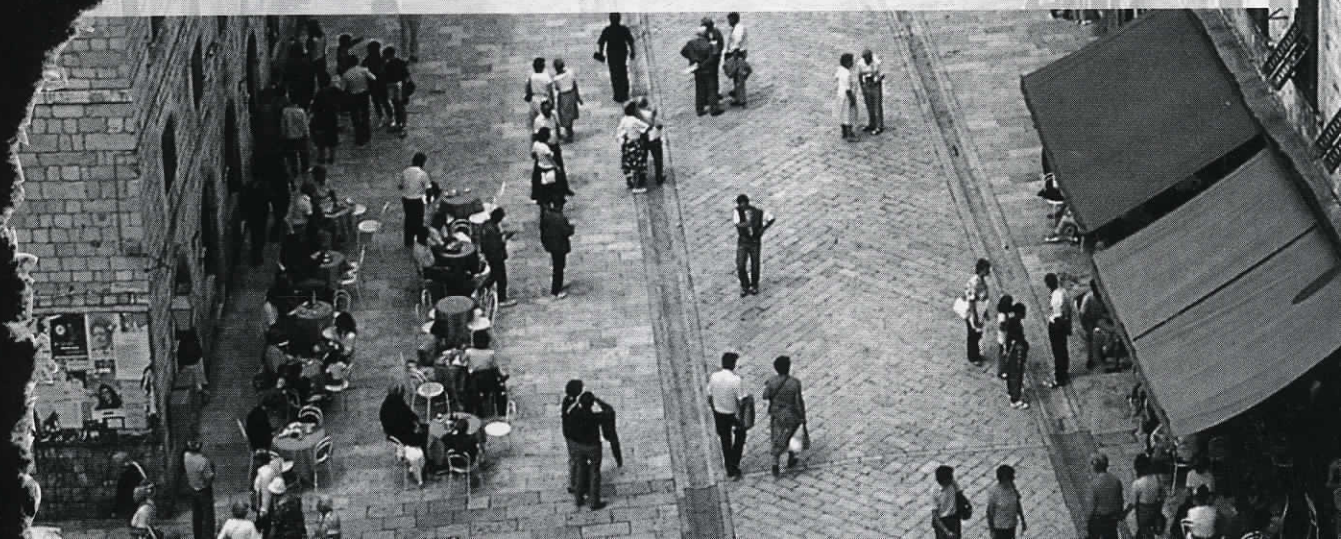

"Jedan čovjek - jedno stablo" naziv je događaja koji se nedavno održao na Stradunu kod Orlandovog stupa, a svojom zanimljivošću i posebnošću privukao je brojne znatizeljne poglede. - O čemu se zapravo radilo? Pogled na Orlandov stup u moru ljudi koji su se našli tog jutra na Stradunu uistinu je bio i poseban. Oko Orlanda čija statua već stoljećima stoji, odavajući bogatstvo i vrijednost kulturne baštine Dubrovnik, sve je vrvilo od zelenila. Podno stupa koji je inače jedno od omiljenih sjedišta dubrovačke mladeži, nalazile su se brojne sadnice, a u nešto širem prostoru bile su postavljene i ovalno isprepletene izgorene grane.

Ovaj događaj dakako sa sobom nosi svoju simboliku, a kako nam je kazao slobodni umjetnik iz Metkovića i jedan od organizatora ovog projekta kojeg smo zatekli pred Orlandom Ivo Rebić, podsjetnik je na veliki požar koji je ovog ljeta opustošio najjužniju hrvatsku županiju. Također, kazao nam je Rebić, želimo potaknuti sve one koji vide što smo pripremili na razmišljanje o vrijednosti prirode, a i na to da u tom pogledu svi zajedno moramo nešto uraditi. Da je ovaj projekt postigao i višu vrijednost dokazuje i činjenica da je biljke pred Orlandom blagosovio i don Ivo Bjelokosić.

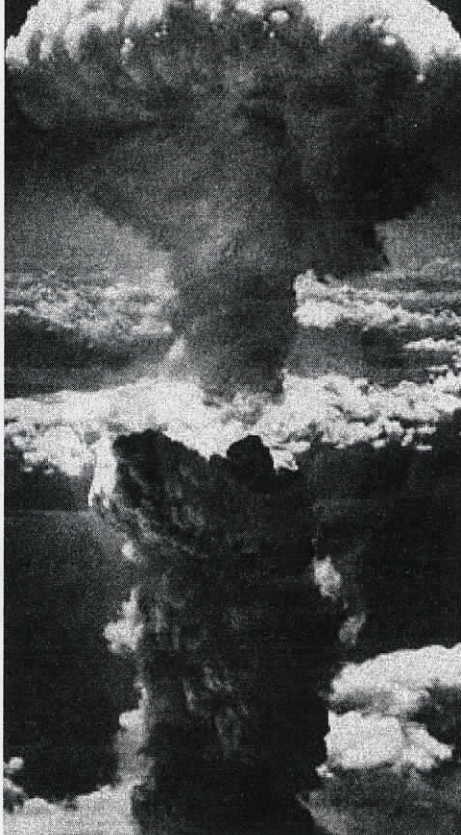
Nesvakodašnji i simboličan prizor savršeno se uklopio u sunčano nedjeljno jutro koje je Dubrovčane nakon nekoliko sivih i kišnih dana ponukao da prošetaju svojom najljepšom ulicom. Događaj "Jedan čovjek - jedno stablo" bio je ipak najzanimljiviji turistima koji su toga dana velikim putničkim brodovima stigli u jednodnevan posjet Dubrovniku. Oni su kao što to turisti obično rade, Orlanda među zelenilom zabilježili svojim fotoaparatom i video kamerama.

Organizator ovog projekta je Art radionica Lazareti i grupa slobodnih metkovskih umjetnika, a akciju su potpomogli rasadnici Opuzen, Prud, Bjeliš i Pićulo. Sadnice su na kraju podijeljene onima koje je najviše privukao ovaj zanimljiv događaj. U sklopu projekta "Jedan čovjek - jedno stablo" nastupila je i klapa Narona, a akcija je okončana jam sessionom koji se u večernjim satima održao u klubu "Otok".

Kazne za petarde

U svakodnevnim šetnjama gradom postajemo (jer moramo) oprezniji zbog učestalih eksplozija petardi, stoga je PU Dubrovačko-neretvanske županije uputilo priopćenje za javnost; mala, slatka ali i opasna pirotehnička sredstva za zabavu dijele se u četiri razreda. Sredstva prvog razreda (šibice, ulošci, konfeti, bombice, naboji koji eksplodiraju pod nogama) prodavaju se u prodavaonicama, kioscima tijekom godine i dostupni su i osobama mlađim od 18 godina. Drugi razred (petarde, bengalske baklje, topovski pucnji - Party) mogu se nabaviti samo u prodavaonicama oružja i streljiva od 27.12

do 01.01 starijim i mlađim od 18 godina ali uz nadzor roditelja, skrbnika. Eksplozija takvih zabranjeno je u zatvorenim prostorima od 02.01 do 26.12. Prodaja sredstava 3 i 4 razreda dozvoljena je fizičkim i pravnim osobama uz posebnu nabavnu dozvolu koju izdaje Policijska uprava.

Eksplozivni prekršitelji članka 25.-30. Zakona o eksplozivnim tvarima biti kažnjeni po članku 52. koji navodi da je kazna za pravne osobe 1200 do 1500 DM, za odgovornu osobu u pravnoj osobi 50 do 200 DM, a za fizičke osobe po članku 54. 300 do 3000 DM ili čak 30 dana zatvora. Ako

ovo sve bude primijenjeno, naše šetnje bi mogle postati bezbrižne.

t.nj.

Aktualno

Antić Početkom 1997 g. u Zagrebu je otvoreno Savjetovališta za žene koje su Julijana preživjele nasilje.

Savjetovališta je nastalo kroz suradnju Autonomne ženske kuće Zagreb (prve takve vrste u Hrvatskoj i Istočnoj Europi) otvorene 1990 g. u Zagrebu, i Centra za žene žrtve rata, otvorenog 1992 g.

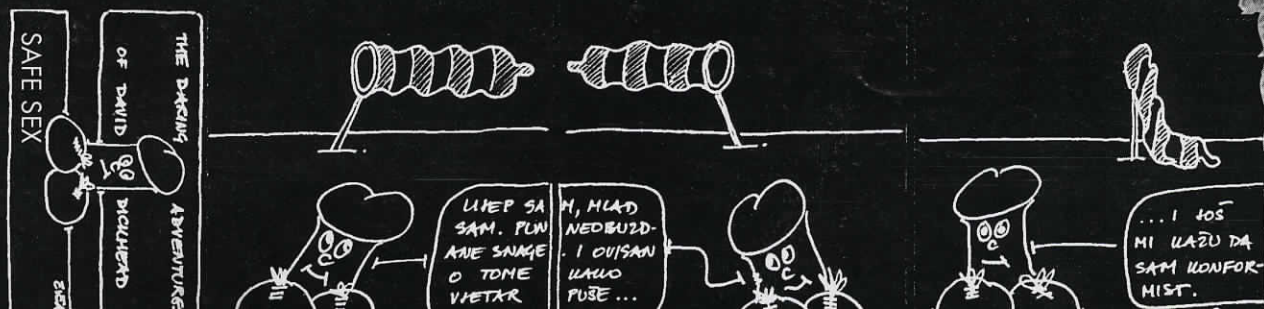
U Savjetovalištu pomažu savjetom i iskustvom feminističke aktivistice, profesionalke različitih profila kao što su socijalne radnice, psihologice, pravnice, obiteljske savjetnice. Savjeti se ženama daju telefonski i osobno, a što se tiče odaziva imaju 250 do 280 poziva i dolazaka mjesečno iz cijele Hrvatske. Stajalište Savjetovališta je da je uskraćivanje abortusa vrsta nasilja nad ženama i to institucionalnog, jer ženama je često u praksi onemogućeno njihovo legalno pravo na abortus.

Kako je u novije vrijeme pitanje ženinog prava na abortus u Hrvatskoj razvikano, mnoge institucije se ponašaju kao da je novi prijedlog zakona o abortusu već donešen. Uпитana da komentira jedna od koordinatoriца u Savjetovalištu Nela Pamuković kaže da se nada da isti taj zakon nikada i neće biti donešen, te da je Savjetovališta dalo oglase po hrvatskim medijima sa besplatnom telefonskom linijom da se žene javljaju kako bi dobile pravovaljane informacije o institucijama koje im moraju pomoći i dati im informaciju o njihovim pravima.

Prilikom otvaranja Savjetovališta nije bilo nikakvih problema, no problemi u radu dolaze od strane Hrvatske Vlade, a iz razloga što se sve nevladine organizacije, posebno ovog tipa, drže nepodobnim.

Što se tiče financiranja (iako se u drugim državama ovakve institucije financiraju od Vlade) Savjetovališta financijski podržava fondacija pri Vladi Republike Njemačke vezana uz stranku zelenih - HBS. Neke druge projekte Autonomne ženske kuće financira institut Otvoreno društvo, ali Savjetovališta nisu financijski pomogli.

Savjetovališta je osnovano kako bi dalo podršku ženama u bilo kojoj situaciji i zasigurno je jedna od rijetkih institucija u Hrvatskoj u kojoj žene mogu dobiti informacije i savjete o abortusu.

Adio Bogute, ovaj put doista

- Vaš mandat ističe 1. siječnja '99.

Mandat ne ističe 1. siječnja, već 31. siječnja '99. tj. do slijedeće konstituirajuće sjednice Studentskog zbora, a to što ću ja mandat predati ranije, to je moja dobra volja!

- Oprostite zbog moje neinformiranosti, ali htjela sam Vas pitati što ste u ove dvije godine učinili i koji su po Vašem mišljenju propusti Studentskog zbora u 96/97 i 97/98 akademskoj godini? (...molim Vas da ne igrate flipper dok razgovaramo !!!)

Nemojte me pogrešno shvatiti, sve što sam dosad učinio, a pod tim podrazumijevam i propuste, trebam zahvaliti svim onim ljudima koji su zajedno sa mnom bili u Studentskom zboru.

- Lijepo je što zahvaljujete ljudima koji su bili uz Vas, ali ja sam pitala što ste učinili, a ne tko Vam je bio podrška.

Budem li vam sve nabrajao, moj će intervju izaći u slijedećih 18 brojeva Gregala, a vi vašu neinformiranost možete izbjeći redovitim čitanjem Gregala i godišnjaka Veleučilišta u Dubrovniku.

- Kako bi rekli Darko, Bucka, Ivica, stavimo šalu na stranu. Molim Vas da konkretizirate Vaša djela u posljednje dvije godine.

Smatram najvećim uspjehom pokretanje Pomorske večeri.

- Ali to je prema mojim informacijama bila neuspješna večer koja nije prešla u tradiciju.

Dapače. To je bila uspješna večer, pa mnogi koji su bili nazočni pitaju hoće li se ta večer ponoviti.

Međutim, iskreno da vam kažem tu večer su organizirala samo dvojica ljudi i zbog dišpeta (op. a. ne misli se na splitski studentski list) ne bih je želio ponovno organizirati jer znam da će ponovno cijeli posao pasti na dva čovjeka.

- Kako komentirate informaciju da je Studentski zbor tom prilikom ušao u minus?

Pa, to je bila, da se tako izrazim "patka" za sve one koji tu večer nisu bili nazočni.

Ne stoji zaludu ona stara: "neprijatelju će biti drago...".

- Hoćete reći da je tom večeri SZ zaradio nešto novca?

Moram objasniti da u to vrijeme SZ nije uopće imao financijsku potporu od strane Ministarstva. Mi smo od prodanih ulaznica i

lutrije platili grupu koja je svirala i većinu troškova najma hotela, a ostatak novca, otprilike nekih tisuću kuna, sponzoriralo nam je Veleučilište, tadašnji Pomorski Fakultet.

- Drugi Vaš projekt bio je pokretanje sportskih turnira na Veleučilištu?

Možda će nekome zvučati smiješno, ali na ovom fakultetu, kasnije Veleučilištu, uopće nisu postojala nikakva sportska natjecanja između samih studenata, pa i studenata i profesora. U prvom redu mislim na turnir u nogometu, ali i basketu itd. Općenito, bilo je teško nagovoriti ljude da se uopće prijave.

- Danas je ovaj košarkaški turnir izrastao u hrvatski košarkaški turnir, možda se može reći međunarodni, s obzirom da nastupa i sveučilište iz Mostara. Turnir bi se trebao održati 11-12. prosinca '98. Tko su suorganizatori i kako je bilo sve to organizirati?

Iskreno da vam kažem, najlakše je doći sa nekom idejom, međutim, svaku ideju treba realizirati, te stoga koristim priliku da se zahvalim svim onima koji su financijski poduprli ovaj projekt, zatim Veleučilištu u Dubrovniku koje me podržalo u toj ideji, a posebno kolegama iz Gregala i Perici Mioviću koji je najzaslužniji za to.

interview

Slaven Bogut, predsjednik
Studentskog zbora Veleučilišta u
Dubrovniku

- Gregal izlazi već tri godine. U prvo vrijeme niste bili baš u najboljim odnosima, možda zbog toga što list nije želio biti pod patronatom Studentskog zbora.

Nije problem bio patronat Studentskog zbora nego samo financijska situacija. Došlo je i do neslaganja u uređivačkoj politici samog lista, jer mi se nije sviđala ideja da to bude isključivo pomorski list, već list svih studenata u Dubrovniku. Smatram da sam i u tom vremenskom periodu pomogao listu u granicama svojih mogućnosti, budući da smo osigurali određenu tehničku opremu. Danas list sasvim drugačije izgleda i nije pod patronatom Studentskog zbora, a smatram da je puno kvalitetniji i zadovoljava interese ne samo dubrovačkih studenata već i šire.

- Što se tiče tehničke opreme koju ste osigurali za Gregal, pri tome mislite na printer koji ste dobili od HDZ-a?

Tako je. Držim da sam se našao na pravom mjestu u pravo vrijeme. U četvrtom mjesecu 1997. bili su izbori, te smo mi

to iskoristili za nabavku tehničke opreme.

- Zašto baš HDZ?

U to vrijeme na našem Veleučilištu postojala je nekolicina profesora članova HDZ-a, koji su mi predložili tu ideju, te je sukladno tome iskoristili u marketinške svrhe. U ostalom niti jedna druga stranka se nije ponudila sličnom gestom.

- U ove dvije godine financirali ste i organizirali brojna, recimo tako, pomorska sportska natjecanja.

Pa vidite, ta smo sportska natjecanja iskoristili za promociju Veleučilišta. Bitno je naglasiti da su studenti, pa i profesori, svaki put bili opremljeni majicama sa zaštitnim logotipom Veleučilišta. Konkretno, radi se o sudjelovanju na Utrci kutera na Malom Lošinju, University race of eights - Zagreb '98, Međunarodnoj regati Elmar '98, 20th Anniversary international regate Monfalcone, Atlas cup '98 itd.

- Ovo ljeto u Župi Dubrovačkoj organizirana je Humanijada - rock koncert pod nazivom "Umjetnošću protiv droge", na koju se odazvalo jako puno mladih. Međutim kako je bilo ljeto studenata Veleučilišta baš i nije bilo previše. Kako ste skupili ljude za organizaciju usred ljeta?

Vjerovali ili ne, i ta je organizacija pala na dva do tri čovjeka. Tu se prvo moram zahvaliti kolegi Matu Brautoviću i Julijani Antić. Projekt smo radili sa organizatorima "Puntižele" i namjera nam je bila da edukativno djelujemo na mlade ljude. U korist tome govori i podatak da smo u projekt uključili i Centar za prevenciju vanbolničko liječenje ovisnosti. Dijelili smo za tu priliku i izrađene brošure. Moram navesti da su na Humanijadi sudjelovali Song Killersi i Teatar.

- Možda najveći vaš projekt je bilo izdavanje knjige našeg studenta Ivana Pamića, što se dogodilo prvi put u povijesti Hrvatske.

Možda bi se trebao više radovati dotični gospodin s obzirom da je našao nekoga tko mu uopće želi tiskati jednu takvu knjigu. Međutim, u svakom slučaju je to bila naša ideja jer je on već od prije tražio sponzore za takvo nešto. Radi se o knjizi "Svi otkrivači Amerike" za koju recenzenti imaju najbolje kritike, a knjiga će po mom mišljenju još više doprinjeti promociji kako Studentskog zbora tako i Veleučilišta u Dubrovniku. Studentski zbor pobrinuo se i za distribuciju knjige, pa je tako nedavno upriličena i promocija knjige u Zadru, gdje ju je kritički predstavio apsolutno povijesti i zemljopisa na Filozofskom fakultetu u Zadru.

- Organizirali ste i dvije izložbe afirmiranih dubrovačkih umjetnika u auli Veleučilišta u Dubrovniku.

Pomalo mi smeta kad sve zasluge pripisujete meni. Treba tu spomenuti i nekolicinu ljudi sa Veleučilišta i iz Grada koji su doprinjeli da se takvo nešto uopće realizira. Održane su izložbe Pasteli i mješana tehnika Ivane Dražić - Selmani, te kolaž tehnika Anabel Zanze.

- Nedavno je u organizaciju Studentskog zbora došla i skupina studenata ekonomije iz cijelog svijeta u posjet Veleučilištu. Zašto baš Veleučilištu kad tu postoji Ekonomski fakultet pri Sveučilištu u Splitu?

Kao što i sami znate na našem Veleučilištu više godina djeluje smjer Menadžment u pomorstvu, a od ove godine i Turistički menadžment u destinaciji. Stoga smo postavili temelje za buduću suradnju tih studenata i našeg Veleučilišta. Ne znam situaciju na Ekonomskom fakultetu u Dubrovniku, ali Studentski zbor Veleučilišta u Dubrovniku ima odličnu suradnju sa zagrebačkim Sveučilištem, pa nam je ponuđena suradnja u ovom projektu.

- Kad već spominjete suradnju sa zagrebačkim Sveučilištem, recite mi o vašoj suradnji sa studentskim zborovima ostalih Sveučilišta u Hrvatskoj.

Vidite, mi smo jedno novo, još neafirmirano Veleučilište, pa nam je stoga bio primarni cilj uspostaviti suradnju unutar Hrvatske. Pored navedenog projekta sa Studentskim zborom Sveučilišta u Zagrebu, nedavno smo zajednički organizirali stručnu ekskurziju sa studentima Sveučilišta u Karlovcu, zatim je pokrenuta promidžbena akcija "Pušenje - krivi film" i "Kampanja za pravovremeno suzbijanje i širenje AIDS-a" u suradnji sa Studentskim zborom Sveučilišta u Splitu. Postoji još odlična suradnja sa Studentskim zborom Sveučilišta u Rijeci i Studentskim zborom Filozofskog fakulteta u Zadru.

- Što je sa Sveučilištem u Osijeku?

Do sada nije izražena nikakva konkretna suradnja, međutim kontakti postoje.

- Kad smo već kod suradnje, u novinama ste najavljivali projekt "DIM" u suradnji sa Studentskim zborom Sveučilišta u Splitu. Što je s tim?

To je bio jedan od naših zajedničkih projekata u namjeri da pokrenemo list studenata Dalmacije, budući da studenti u Splitu za sada nemaju nikakav list. Projekt nije propao, nego još nismo našli vremena niti stekli financijske uvjete za jedan tako veliki projekt. Nastavak projekta vjerovatno čeka mog nasljednik.

- Što je sa suradnjom s Ekonomskim fakultetom u Dubrovniku i ACMT-om?

Imam osjećaj da se javlja jedno rivalstvo između "NAS". Pokušaja da se to rivalstvo otkloni je bilo, međutim bezuspješno. Suradnja je nažalost nikakva. Želim još jednom naglasiti da smo mi uvijek spremni i otvoreni za suradnju.

- Kakva je suradnja s rektorom i profesorima na Veleučilištu? Koliko su spremni dati vam moralnu, ali i financijsku potporu?

U prvom redu treba razdvojiti suradnju između SZ-a i rektorata i SZ-a i profesora. Ne mogu da ne kažem da je u više navrata dolazilo do razilaženja mišljenja, ali isto cijelo vrijeme imali smo i finacijsku i moralnu podršku od rektorata.

Što se tiče profesora, treba istaknuti njih nekolicinu, koji su nam osim moralne podrške davali i svoje vrijeme i trud. Tu bi se prvenstveno zahvalio profesoru Nikši Kobojeviću bez kojeg stručna ekskurzija bila nemoguća.

- Fadil Čustović i Studentski centar su uvijek bili uz vas. Imate li konačno potrebu da im se zahvalite?

(nelagodni pokreti ruku prema očima) Gospodu iz Studentskog centra pri bilo kakvom sponzorstvu zaboravimo spomenuti. Naglašavam da se to nije događalo namjerno, već jednostavno zbog toga što SC uvijek financira sve naše projekte te smo to uzeli kao nešto što se podrazumijeva. Ovu priliku koristim da se zahvalim.

- Imate još jedan ispit do diplome diplomiranog inženjera pomorskog prometa. Čini li vam se da vam je funkcija olakšala fakultet, odnosno jesu li profesori bili obzirniji prema vama nego prema drugi studentima?

Upravo suprotno. Funkcija mi je oduzela mnogo vremena, te nisam mogao prisustvovati mnogim predavanjima i vježbama. Stoga, smatram da sam mogao fakultet završiti i ranije. Što se tiče same blagonaklonosti profesora, nju mogu samo spomenuti u kontekstu da su mi davali potpise za redovno pohađanje nastave iako nisam bio na dovoljnom broju sati.

- Što se tiče ostalih stvari na faksu, primjerice ostalih uslova za studente, jeste li imali prednost za njihovo obnašanje? Događa li se da članovi SZ dobijaju poslove na Veleučilištu bez natječaja?

U posljednje vrijeme i tu se javljaju mali paradoksi. Tako je nedavno "raspisan" natječaj za demonstratora u laboratoriju u Veleučilištu, ali za njega nitko od studenata nije znao.

- Tko je onda dobio posao?

Dobio ga je potpredsjednik SZ-a Željko Čapin, kojeg je direktno imenovao STIK. Na osnovu čega, nemam pojma. Što se tiče mene, nikada nisam imao privilegij za neki posao, što ne znači da ga neću imati u budućnosti. Barem se nadam!

Kako ste onda dobili posao "šefa marketinga" u predizbornoj kampanji HSLS-a?

Jedan od profesora predložio mi je da skupim ekipu koja bi raspacavala propagandni materijal HSLS-a za vrijeme prošlih izbora. To je bio jedini posao koji sam dobio od strane profesora dok sam ostale dobio "preko veze" u Studentskom centru.

- Kako to da studenti menadžmenta u pomorstvu na stručnu ekskurziju idu zrakoplovom, dok svi ostali idu autobusom? Je li to zbog toga što taj studij pohađaju dva čelna čovjeka SZ-a?

Treba naglasiti da je njihova stručna ekskurzija napravljena u sasvim pogrešno vrijeme, pa su stoga studenti zbog ograničenog vremena morali putovati u Zagreb avionom.

- Jesu li Vas obožavatelji počeli prepoznavati na ulici i pitati za autograme?

Ha, ha, ha...Kako hoćete da vam odgovorim?

- Pokušajte u stilu s listom!

Znači neozbiljno. Šalim se. Normalno je da kroz ovaj posao upoznajem puno ljudi, odnosno stječem nova poznanstva pa me tako ljudi i prepoznaju. Što se tiče autograma, za to uopće nemam vremena pa ljudima dajem svoje vizit - karte (op.a. uopće ih ne posjeduje!).

- Primjećujete li da ste zbog funkcije postali ženama poželjniji?

Ništa slično nisam primjetio, ali o tome se još možete raspitati kod žena.

- Jeste li zauzeti i tko je sretnica?

Zauzet sam stalno. Ili radim nešto ozbiljno ili igram fliper kao sada.

- Mislim na ljubavnu vezu.

Svakako. Međutim, ne znam je li sretnica.

- Kako kao predsjednik možete sebi dozvoliti vođenje, po mnogima nemoralne, kolumne o seksu u Gregalu?

Ne vidim zbog čega je to nemoralna kolumna. Dapače, namjenjena je širem krugu čitatelja, a ne samo studentima. Osobno je smatram vrlo obrazovnom i kulturnom jer joj je cilj upoznati ljude sa drugom stranom našeg života o kojoj se vrlo malo govori. Želim reći da joj je prvenstveni cilj detabuizirati tu tematiku. Jedini "nemoralni" dio kolumne su možda vaše nastrane slike, ali to je jedan vid marketinga.

- Vaši najbliži suradnici optužuju Vas za nepotrebno trošenje novca na rent-a-car, umjesto da putujete autobusom.

Isti ti također koriste usluge rent-a-car-a, a znaju i za sebe i nekolicinu svojih suradnika iznajmiti, maltene, i cijeli zrakoplov. Da bi stvar bila gora, iznajme još i sobe za spavanje. Osobno uzmem auto iz praktičnih razloga. Tako sam mnogo pokretniji, a služi mi i za spavanje. Dakle, cijena autobusa i spavanja svede se na cijenu rent-a car-a.

- Zbog čega je prva promocija Pamićeve knjige bila u Zadru? Jeli razlog to što Vam cura tamo studira?

Ne, nego zato što u Zadru postoji Filozofski fakultet, odnosno Odjel za povijest. Smatrao sam da je to adekvatno mjesto za predstavljanje publikacije takve tematike. Uostalom, uvijek sam težio spojiti ugodno s korisnim.

- Vaša je sestra asistentica dr. Beniću na Ekonomskom fakultetu. Jeste li Vi možda utjecali na to da dobije posao?

A, što vi mislite?

- Pa mislim da jeste.

Dobro je dok samo mislite!

- Imate li namjeru nakon diplome otići na brod?

Vjerojatno.

- Hoćete li se u budućnosti baviti politikom (sadašnja funkcija Vam je dobra odskočna daska) ili možda voditi kolumnu o seksu u nekom ozbiljnijem listu?

Politika dolazi u obzir u daljnjoj budućnosti, nakon što sredim egzistenciju. Što se tiče posla kolumniste, i to je moguće. Molim vas, zar postoji ozbiljniji list od Gregala?

- Imate li neki prijedlog novog predsjednika i možete li uopće nekog predložiti?

Želja mi je da na ovo mjesto dođe osoba koja ima znanja i volje to raditi, a ne netko kome je bitan samo osobni probitak. Mogu samo reći da bih posebno volio na tom mjestu vidjeti ljude koji su me okruživali za vrijeme mog

Intervju

- Hoće li Vam biti teško predati mobitel novom predsjedniku i hoćete li to uopće učiniti?

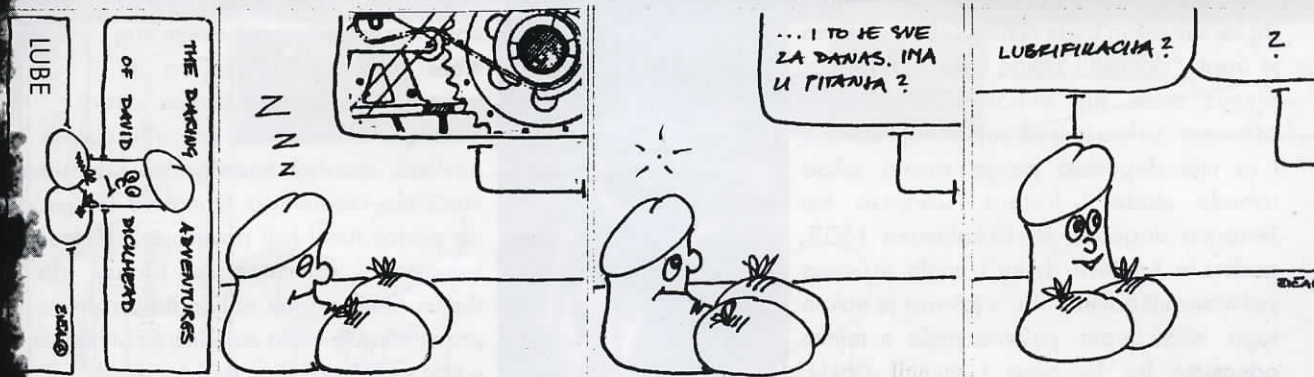
Zbog toga mi je najviše žao što je kraj mandata tako blizu. Svi znate na koji sam način došao do njega (op. a. molio direktora TKC-a da mu ga pokloni).

Da se mene pita, tražio bih da se jednostavno rashoduje, ali

- Na kraju imate li što poručiti studentima i profesorima?

U prvom redu zahvalio bih svim studentima koji su me izabrali, potom rektoratu, profesorima i svim ostalim djelatnicima Veleučilišta, od računovodstva do fotokopirnice, te svima u Gradu koji su znali prepoznati inicijative i ciljeve. Posebno se zahvaljujem ekipi koja me je cijelo vrijeme okruživala i pomogla da sve (ne)uspjehe ostvarimo zajednički.

S. Bogut

Zagonetka "Tri glave" na vratima od Pila

Političko ubojstvo ili nemoral fra Jeronima

U organizaciji dubrovačke podružnice Hrvatskog kulturnog društva "Napredak" u Međunarodnom središtu Hrvatskih sveučilišta, franjevac dr. **Jozo Sopta** održao je predavanje na temu Zagonetka "Tri glave" na vratima od Pila ili nepravda prema fra Jeronimu Jeđupki.

Simbol "Tri glave" koji se nalazi na vratima od Pila prikazuje glavu bradatog muškarca i glave dviju časnih sestara s njegove obje strane, a inim generacijama dubrovčana jako je dobro poznata legenda koja se vezuje uz taj simbol. Ta nit, nama daleke povijesti (16 st.), priča se u različitim verzijama i intonacijama u glasu, a budući da je predavanje okupilo dubrovčane u velikom broju možemo ustvrditi da ni nakon stoljeća postojanja te legende koja govori o "nedopuštenim vezama" franjevac i redovnica samostana Sv. Klarise, želja naših sugrađana za saznanjem istine nije nestala. Fra Jeronim Jeđupka u toj priči naravno ima svoje mjesto, a kako legenda kaže, on je ubijen zbog toga što je jedna žena posvjedočila na sudu da ga je vidjela kako noću tajno preko gradskih zidina prelazi u samostan Sv. Klarise. To je do duše i više nego dovoljno da se i ondašnjem i sadašnjem pučanstvu probudi mašta u odnosima svećenika i časnih.....

U svom izlaganju dr. Sopta tvrdi iznoseći svoje dokaze da je fra Jeronim Jeđupka ubijen iz sasvim drugih razloga - političkih i da je potrebno "skinuti" tu priču s njegova imena. Prema Soptinim riječima razlog njegova ubojstva je taj što je sudjelovao u pobuni na Lastovu koja se zbila 1602. godine, a u kojoj su sudjelovali i brojni drugi svećenici, na što je dubrovačka vlada oštro reagirala. Još neki svećenici ubijeni, dok su neki ipak uspjeli pobjeći.

Naime, u to vrijeme, nastavio je Sopta priču o fra Jeronimu, u samostanu Sv. Klare živjele su kćeri dubrovačkih plemića i dubrovačka vlada je pod svaku cijenu htjela da taj samostan bude njihov. Tako su, kazao je Sopta, donijeli i zakon kako samo fratar plemić može biti duhovnik tim časnim sestrama. Crkva je ipak imala svoje zakone i to nije dopuštala pa se stvorio sukob između vlade i fratara. Ubojstvo fra Jeronima dogodilo se 13. kolovoza 1602. godine u Kneževu dvoru i imalo je samo političku pozadinu. No, u javnost je nakon toga, ističe Sopta, puštena priča o tajnim odnosima fra Jeronima i dumnil! Dakle,

prema Soptinim riječima koji je predavanje održao koristeći se ispisima iz vatikanskog i dubrovačkog arhiva, tom pričom dubrovačka vlada je pokušala prikriti političku pozadinu njegova ubojstva.

Budući da nije vjerovao u istinitost o razlozima i okolnostima njegova ubojstva fra Albert Rejnić napustio je Dubrovnik i krenuo u Rim u posjet papi Klementu VIII. Nakon što ga je fra Albert upoznao sa slučajem dubrovačka vlada izopćena je iz crkve. Papinske sankcije trajale su skoro godinu dana, a prekinute su, između ostalog, i pod uvjetom da se fra Jeronima svečano prenese u crkvu Male braće i tamo dostojno sahrani. Svi odgovorni i umiješani u njegovo ubojstvo javno su trebali priznati svoju grešku. To je i učinjeno, a fra Albert Rejnić, koji je "stavio na kocku" svoj život i karijeru, nakon što je nepravda ispravljena nikada se nije vratio u Dubrovnik.

Predavanje je Sopta zaključio kazavši kako njime želi raskinuti tu vezu između franjevac i "Tri glave" na zapadnom ulazu u grad, jer ona ne odgovara istini.

Zagonetka tri glave na vratima od Pila ili nepravda prema Jeronimu Jeđupki, nakon predavanja i rasprave koja je uslijedila, ostala je prikrivena velom tajni. Treba reći da za spomenuti događaj ne postoje pisani dokumenti.

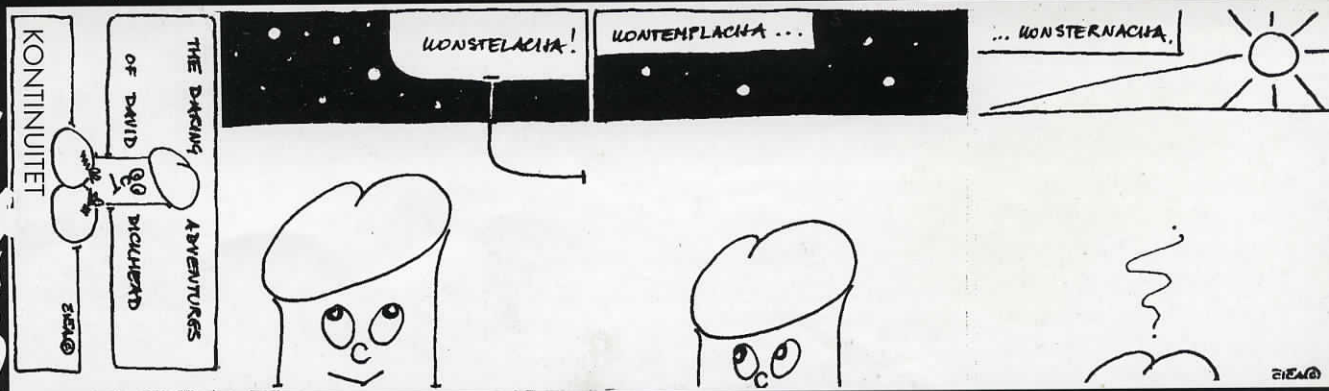
Legenda uvijek živi, a njena zanimljivost i vrijednost leže upravo u tome što svatko njen kraj može sam izabrati. Ova je legenda tim više zanimljiva jer se radi o zasigurno "škakljivom koncu" iz daleke povijesti, zauvijek tajanstvenim odnosima svećenika i redovnica. Danas se čak priča da postoji tunnel koji povezuje Franjevački samostan i samostan Sv. Klarise, da i danas tamo postoji nahodište za djecu, no prava istina je otišla zajedno sa onima koji su u njoj sudjelovali ili ... možda nisu?!

Za vrijeme Mletačkog - turskog rata, Dubrovčani preuzimaju prvenstvo u pomorstvu i trgovini. Dubrovački pomorci, kapetani i mornari odlaze u pomorsku službu izvan svoje domovine. U ove pomorce koji su služili tuđoj mornarici treba uvrstiti **Vicu Bunu**. Vice Bune potječe iz lopudske pomorske obitelji. Vickov otac, Petar Vlahov Bune bio je pomorski kapetan i zapovjednik brodova. Vice Bune rodio se na Lopudu 1559. godine. On se kao i većina njegovih vršnjaka nepokolebljivo vjeran tradiciji još od malih nogu otisnuo na more, a nemirni duh pomorca odvede ga gotovo u sve krajeve svijeta. Još dosta mlad dokazao je svojom prirodnom nadarenošću, a i naobrazbom, da je ne samo talentiran i odvažan pomorski kapetan, već i spretan diplomat. Zbog toga nije ni čudo što su mu španjolski kraljevi Filip II i sin mu Filip III, povjerali važne položaje i dužnosti. Dubrovački povjesničar **Franjo Appendini** navodi da je Vicu Bunu, prilikom boravka u Meksiku, španjolski dvor nakon smrti bivšeg podkralja imenovao podkraljem Meksika. Treba napomenuti što je Vice Bune doživio na svom povratku iz Meksika u Europu. On je po dubrovačkom običaju radi obrane od gusara i neprijatelja plovio u "konservi" tj. skupno s drugim trgovačkim brodovima. Međutim zbog jake oluje brodovi se raspršiše i izložili pogibelji da ih gusari napadnu. To se baš dogodilo brodu kojim je zapovijedao Vice Bune. Nađe se osamljen nedaleko zapadne obale Afrike gdje ga napadnu dva marokanska gusarska broda. Kapetan Vice Bune prihvati borbu u kojoj mu gusari znatno oštetiše brod, tako da je bilo samo pitanje kad će potonuti. Vidjevši u kakvom se položaju nalazi Bune hitro naoruža dva čamca, s posadom ih spusti u more i s njima napadne neprijateljski gusarski brod. Napad je bio izvršen na prvi gusarski brod, tako da se gusari zapanjeni neočekivanim i odvažnim napadom poslije teške borbe predadoše. Taj brod je bio odmah upotrijebljen za daljnju borbu protiv drugog gusarskog broda koji je pokušao pobjeći ali ga Bune stiže i zauzme i taj brod. Nakon tog podviga Bune nastavi put prema Španjolskoj.

Na tom putu doživi još jednu nezgodu. Kad je bio na domak određene luke obalne utvrde i brodovi u luci otvoriše na Bunine brodove topovsku paljbu smatrajući ih neprijateljskim jer nije bilo na njima španjolske zastave. Ipak se uspio sporazumijeti da ga prepoznaju. Vice Bune nije bio samo odvažan pomorac i visoki državni službenik u španjolskoj službi već i istaknuti rodoljub koji je uz ostalo svoju djelatnost obavljao i konzularne i diplomatske poslove za svoju Dubrovačku Republiku.

Do svoje smrti Bune je živio u Napulju gdje je neprekidno obavljao sve diplomatske - konzularne poslove za Dubrovačku Republiku. Tako je 1600 god. Dubrovnik ostao bez žitarica i gotovo mu je prijetila opća glad pa ga Senat moli da što prije u Grad pošalje 200 kara žita. Osim žita nabavlja boba i sumpor (topovska prah). U lipnju 1610. godine grom udari u barutaru koja je bila smještena u Kneževom dvoru te prouzroči eksploziju i požar. Uništeno je bilo oružje i municija tako da je Dubrovnik ostao bez naoružanja za vrijeme učestalih upada gusara, hajduka i uskoka. Dubrovačka vlada se i tada obratila Buni i zamolila ga da što prije isposluje dopuštenje za nabavu oružja u Napulju. Bune nabavlja različito oružje i opremu u vrijednosti od 6000 dukata. Prijevoz tog oružja vršili su samo dubrovački brodovi: galijun Ruska Ivanova, veliki galijun Dolistija i galijun kapetana Nikole Cvjetkovića.

Vice Bune u svojoj oporuci određuje da mu se pogreb izvrši na najskromniji način te da ga prate samo njegovi ukućani sa župnikom. Također naređuje da mu se kosti prenesu na Lopud te sahrane u crkvi Sv. Trojstva i da se tamo postavi mramorna ploča s natpisom o njegovim putovanjima. Vice Bune umro je 12.11.1612. godine.

Kakav je to glas, kakav je to krik, kakav je to vapaj, kakav je to ... kakav ...?
Dok se kroz ogoljene krošnje čempresa, koji su podsjećali na osušena ljudska tjelesa, provijao zvuk prvog hladnog vjetrova u studenom mjesecu, isprepleten glasovima ljudske patnje, pomislih da haluciniram. Ali... taj zvuk... tako poznat...na što .. na što...? Nisam se mogao sjetiti, premda sam usmjerio svu svoju mentalnu snagu ne bili shvatio. Shvatio, ali što? Ni sam nisam znao. Dok su me noge vukle natrag, u glavi mi se ponavljao taj vrisak, taj krik, taj..., tako neljudski, tako ispunjen patnjom, mučninom.

Da bi olakšao savjest, da bi zadovoljio svoju znatiželju, koja me je vukla kao slijepca prema svjetlu, krenuo sam natrag, natrag prema vjetru, natrag prema izvoru krika, glasa.... Moje kosti bile su promrzle, mišići su mi drhtali, ustvari, moje cijelo tijelo se ponašalo kao u napadu epilepsije, pokušavajući se zagrijati, ali bezuspješno.

Dok sam gazio prema... nisam dobro vidio jer su mi se oči napunile suzama koje su mi između kapaka stvarale sloj koji je iskrivljavao stvarnost. A još i ti oblaci.

Da se barem razidu možda bi nešto i vidio, jer daleko od civilizacije u planinama Nove Škotske, mjesčina je jedini izvor svjetlosti. E da, pun mjesec se baš nazirao među oblacima koji su poput tempera parali nebo, i osim hladnoće tjerali i strah u kost. Kročio sam prema groblju ali se nisam bojao vjerujući u to da je to najsigurnije mjesto na svijetu. Koja budala. Možda najsigurnije mjesto ako si mrtav, ali ako si živ ... a ja sam i te kako bio živ. To moje tijelo najbolje zna. Opiralo se naletima vjetrova koji su ga kao bičem šibali. Koračajući prema, gazio sam po mljackavoj žutoj ilovači koja je bila tako netipična za taj planinski kraj. Bila je tako neplodna, jalova, da na njoj nije bilo nijedne žive biljke, nijednog živog organizma, osim mene.

Opet vrisak! Zastao sam ne bi li se bolje orijentirao, ali fijući vjetrova i tama samo su mi odmagali. Nalazio sam se na poljani. Poljani koju su okruživala beživotna stabla. Krikovi su postajali sve učestaliji. Znao sam da je izvor krikova u blizini, ali pored takve paklenske tame nisam ni mogao vidjeti dalje od dohvata ruku. Oblaci mi nisu davali mira. Skrivali su mi i onaj jedini izvor svjetlosti MJESEC. Kako se bijedno osjećati kad vam je mjesec jedini izvor svjetlosti, i to PUN.

Napokon oblaci se pomalo razilaze. Kad... nevjerovatan prizor. Prizor koji se ne može sresti ni u djelima Davida Lyncha. Neopisivo. Takvih prizora uvijek sam se užasavao. Trudeći da ne načinim nikakav zvuk, lagano sam se okrenuo, tako lagano da sam okrećući se prestao disati i pokušavao laganim korakom pobjeći što dalje od tog oličenja zla. Ali, bilo je prekasno. Napravio sam početničku grešku, prišao sam im uz vjetar, ali, tko bi se nadao naletjeti na takav prizor, prizor od kojega se ledi krv u žilama.

Osjećajući moju prisutnost, moj miris nošen vjetrom, uznemirili su se. Uznemirili? Malo je reći uznemirili? Naprosto su podivljali, te... zvijeri, ta .. sotonska stvorenja koja su upirala svoje gubice prema struji vjetrova pokušavajući točno locirati moj položaj. Njihova uznemirenost je djelovala i na mene. Osjećao sam da su svjesni moje prisutnosti, i da sam potpuno bezopasan za njih. Uh, kakav osjećaj. Vođen primarnim instinktom legao sam na zemlju i pokušao nestati, ali mi nije pošlo za rukom. Naslonjen na zemlju, i već dobro promrzao, puzao sam kao kakva glista u blatu. A tako sam se i osjećao, kao glista koja čeka da nahrani gladnu pticu, samo što su ove ptice bile goleme i golemo gladne. Umazan žutim blatom, koje se u trenu sušilo, pokušavao sam naći kakav zaklon, odstupnicu, oružje.... ali uzalud. Na tom mjestu činilo se da je Bog odavno rekao LAKU NOĆ. Nije postojalo ništa čime bi se ta stvorenja mogla odvratiti od svoga nauma. A i da sam našao kakvo oružje, ne bi se ni usudio upotrijebiti ga, ne bili na sebe skrenuo njihov gnjev. Bili su mi na tragu, i znao sam to.

Gazeći preko ostataka drevnog indijanskog svetišta, stvorenja koja su bila nalik onima iz filmova o vukodlacima samo još strašnija, još krvoločnija, još odvratnija. Možda su to bili paklenski anđeli koji su došli sijati smrt na zemlju. Možda? To nitko nikad neće saznati. Kažu da kad smrt se bliži ti si u krizi a ja sam upravo bio u krizi. Ustao sam i bjesnomučnim trkom pokušao sam se udaljiti od njih, ali uzalud. Pročitali su moj naum i počeli me slijediti. Padao sam, teturao sam, ali uzalud je bio svaki moj napor i trud da im umaknem. Bespomoćnost, bespomoćnost, opet taj osjećaj.

Osjećajući njihovu prisutnost oko sebe instiktivno sam stao. Umirio sam se. Ne znam zašto. Možda je to još jedan od urođenih instikata da kad osjetimo opasnost stanemo umjestu ukopani. Okružili su me. Da, okružili su me poput vukova

koji promatraju žrtvu prije nego je rastrgaju i pojedu...da pojedu..komad po komad.
PRASAK! Prasad i snop svjetlosti koji me je obasjao pružio mi je priliku da napokon pogledam ta stvorenja u oči. Bila su to stvorenja tako odvratna da i danas gubim apetit pri samoj pomisli na njih.

Nalazeći se u snopu svjetlosti, snopu kakvoga sam samo vidio u SF filmovima, osjećao sam se siguran. Ni sam ne znam zašto. Možda zato što je svjetlost u toj tmini djelovala zaštitnički ili iz nekih drugih razloga - ne znam. Primjetio sam da se i sluge sotonske suzdržavaju od bilo kakvog kontakta sa svjetlom. Kročio sam lagano unatraske i primjetio sam da me svjetlost prati u stopu. Svatko bi se zapitao zašto? Ali ja nisam. To mi nije bilo važno. U tom trenutku važno mi je bilo samo da se dočepam civilizacije, tog malog izoliranog sela u kojem se činilo kao da je vrijeme odavno stalo.

Kriveći sebe i svoju znatiželju unatoč upozorenjima mještana da tu noć provedem u spokoju svoje kućice, koju sam naslijedio od svoga ekscentričnog strica, krenuo sam bržim korakom unatrag. Svjetlost me je pratila i obasjavala stvarajući oko mene stup blještavila koja me okruživala i davala mi barem neku nadu. Nada, e to mi je baš trebalo. Bilo kakva nada.

Odjednom sam osjetio da pod snopom nije hladno, premda sam čuo vjetar kako fijuče oko okolnih ogoljenih grana.

Najednom primjetih svjetla u daljini. Bio je to oronuli starac iz sela koji je primjetio da se nešto čudno događa. Žurio sam prema njegovu kamionetu iz kojega je dopirao lavež nahuškanih pasa. Hitajući prema njemu, obasjan svjetlošću, spotaknuo sam se. I svjetlost se zaustavila. Zadnjim atomima snage ustao sam i bjesnomučno požurio prema kamionu.

Stigao sam, stigao sam do kamiona prije njih. Starac se zaustavio, i pomogao mi da uđem. Dok je otvarao vrata psi su izletjeli vani, i kao pomahnitali počeli skakati i trgati sluge sotonine.

"NAGAZI!" rekao sam škriputavim glasom.

Krajem svoga suženog vidnog polja primjetio sam da spodobe trgaju pse, i da psi nemaju nikakve šanse protiv tog oličenja zla. Samo ih je njihov nagon gonio da im se suprostavljaju.

Put do sela nije bio dug, ali meni su se u tim trenucima činio kao put do mjeseca, put do PUNOG MJESECA.

Stigavši u selo svijetlo je odjednom nestalo, nestalo na upravo takav način na koji se pojavilo.

"DOBRO JE"

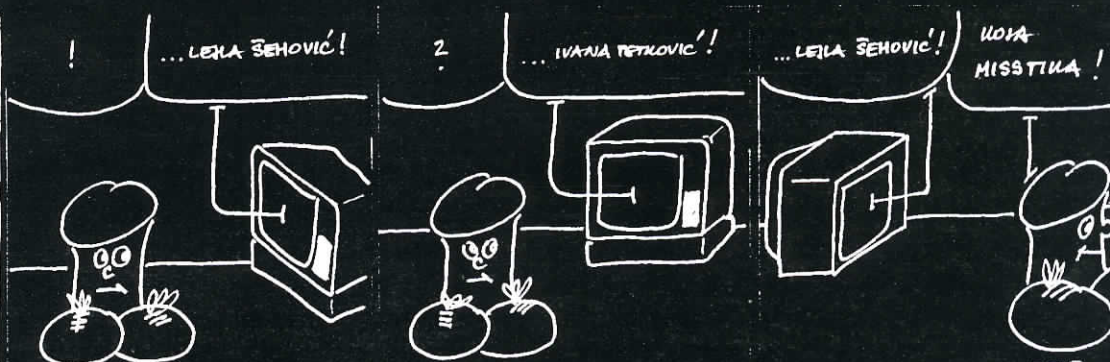
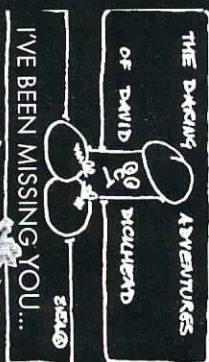
"DOBRO SI SE IZVUKAO" rekao je starac.

Stigli smo do moje kućice u kojoj je gorila vatra. Pozvao sam starca da uđe. Zadihan i blatnjav ponudio sam starcu sa mi uz konjak i toplotu mog "doma" ispriča što se to sve zbilo. Rekao mi je da nitko ne zna mnogo o tome, ali da znaju da se te "crne sjene" boje svijetla, i da se pojavljuju samo za punog mjeseca

Ujutro sam skupio stvari odvezao se svojim ferrariem što sam brže mogao.

Kućicu sam prodao i ne pada mi na pamet da se više ikada vratim.

Čak i danas, pod svjetlima "Velike jabuke" noćne more me proganjaju, a posebno su učestale za NOĆI PUNOG MJESECA.

"Zajebi da ne budeš zajeban"

Hajdemo sada malo šaputati u mikrofon...

- Kako ti se sviđa u Dubrovniku?

Pa ,ono kad si ti kopala jame u pijesku tad mi se manje sviđao. Ne, sviđa mi se u Dubrovniku. Bilo je jedno doba kad je sve to huktalo,i buktalo, pa je bilo doba kad je došao rat pa se zahuktalo. Mislim da je Dubrovnik sad počeo malo oživljavati. Treba mu koje dvije tri sezone da postane Dubrovnik, a da sam političar volio bi da Dubrovnik bude kao Nica i Monte Carlo tako da opljačkamo više strance nego sad.

- Što kažeš na atmosferu u discu budući da je već 1:30, a prostor je poluprazan?

Ljudi izlaze kasno i to što ih ima, to ih je za deset, zamisli samo koliko bi ih bilo na Magazinu.

□ Ili na Stavrosu?

Ne na Stavrosu bi bilo manje. Ma ne ja mislim da će biti dovoljno ljudi i da će se napraviti jedna atmosfera jel' pazi - nije stvar koliko ljudi, koliko čega, jer ipak Dubrovnik nema preko 70 000 stanovnika, a nema ni milion, a prema tome ja se bavim glazbom koja ne doseže milijunske tiraže. Prema tome gledajući Dubrovnik u ovakoj velikoj

diskoteci i ovako obilježenoj mislim da ovo ljudi što je došlo večeras je vrlo u redu i da je zdravo za koncert.

- Kad ćeš ići na dijetu?

Teško. Ja sam mislio kad je bila droga u điru, ja govorim pa kako ovi debeli ne mogu prestati jesti. Onda sam vidio kad sam se ostavio te droge da je jednostavno droga hrana. Svaki je đanki na svoje nešto, neko je đanki na sex, neko na čokoladu, neko na obrve, neko na frizuru, neko na bijele čarape, neko na ljubav jer jednostavno neki čovjek kad se ostavi neke opsesije uvijek nađe drugu. Svi smo mi opsesivni, ako smo ljudi, ali ako smo kanibali i barabe onda tko zna možda smo opsesivni na životinje i kako se prehraniti.

- Dobro, onda je logično pitanje što najviše voliš jesti, na što si sad đanki?

Ispod peke krumpire koji su nasaftani najbolje sad jel' je to od kokoši, teladi ili bilo koje stvari ili od liganja ili od morskog psa ili od bilo čega. Najviše krumpire volim jesti.

- A sladoled?

Vaniliju da ima puno preko čokolade i da ima one male ćur-ćur-ćurčiće.

- Preselio si se u Zagreb, kako ti se sviđa tamo?

U Zagrebu ti je pazi...ja sam tamo prihvatio taj đir u Zagrebu ljudi me zovu "kak' si sused" ono već sam s njima kao da me znaju deset godina i mislim da su svi ljudi jako dobri jer Zagreb je jedan grad gdje ima jako malo zagrepčana, u Dubrovniku već ima više dubrovčana, u Splitu malo manje splićana ali u Zagrebu ima najmanje zagrepčana. Prema tome može se reći da je Zagreb metropola sa svih strana, pa čak i Europe ljudi živi tamo. Tako je u Zagrebu.

Dino Dvornik

TKO JE MAČKU LIŠIO ŽIVOTA?

- Dok si bio u Splitu tvoj kućni ljubimac je bila mačka, jel' još uvijek s Vama?

Mačka je htjela nešto napraviti što nije mogla jer je već imala malo više godina i kila pa je ovaj pogriješila i pala niz jedanaesti kat.

- To si je ti gurnuo?

Ne, ja je nisam gurnuo... ovaj... ja imam dosje u policiji.

- Neki novi kućni ljubimac?

Ima jedan šarplaninac. Vidiš kako se rimujemo.

- Kamo namjeravaš nakon Dubrovnika?

Sad u 6 sati idem doma zato jer sam danas mislio da je četvrtak, a ne petak. Danas sam kupio wc, ne papire... ovaj... kupio sam VHS kazete da gledam tri filma i ...ovaj... žena mi govori ka' ideš sad u Dubrovnik. A za koje je ovo novine?

- Za studentski list Gregal, oprostite što smo nepripremljeni, nismo uopće očekivali da ćeš pristati sa nama razgovarati.

Bolje se ne pripremit pa ja se isto ne pripremit za pjesmu, oni mi kažu "imaš pjesmu", a ja njima "naravno da imam" - i onda uđem u studio i počnem raditi pjesmu.

- Radiš li sada neku pjesmu?

Nini Badrić radim pjesmu. Ali ovaj najgore je ono kad dođeš "e, ja sad imam pjesmu pa je idem snimit" - nema tu ništa ja dođem - bum bum bum - udaram, pa malo bas, pa malo ovo malo ono, onda napravim pjesmu.

- Zašto više ne radiš sa Draganom Lukićem?

E, Dragan Lukić je radio Urbanu novi album. Super. A nije stvar da on ne radi sa mnom, mi smo veliki prijatelji, a on je ono ko' dečko samo je bio malo po godinama od mene, a to što je on sustizao sa svojim mozgom nemam pojma di, nije to išlo. Ja sam bio preokupiran svojim stvarima, a on je bio preokupiran sa svojim stvarima u obliku svojih onda smo zajedno napravili tu ploču, to je bio gorak kraj, sve to skupa se odigrala jedna scena koja je doprinjela mojoj prvoj ploči, tako mislim da sam njemu toliko zahvalan, a toliko on može i meni biti zahvalan zbog toga što je on ono što je sada. A koliko vi imate stranica za ovaj intervju?

- Imam ja stranica koliko hoću tako da to uopće nije problem.

E onda sam najebo'. Konobar molim još jednu.

- Što bi rekao studentima u Dubrovniku?

Želim studentima u Zadr.. ovaj Dubrovniku reć jednu stvar da se bave s onim što će im nešto značiti ili da prekinu totalno školu ako vide nekakvu kombinaciju nečeg drugog pa da ne troše vrijeme na nekakve medicine, nekakve nemam pojma kakve stvari kad znaju da im se gadi jetra ili očna šupljina od uha. A ono mislim da ne idu tamo di starci žele nego da jednostavno, to su velike prekretnice u životu. Znaš ono ako starci imaju love za Graz, muzičku glazbu, ako imaju love za Harvard ili ako hoćeš nešto postati u životu već sad, kao prije nego što si student, moraš se pokazati jako dobar da bi uopće postao student u životu. Ako ne ono, onda se možeš igrati doktora lake šetnje ko ja, ali to njima uspijeva vrlo malo ja sam našao čarabi čarabi sisteme tonova između sebe i reproducirao ih ljudima u obliku mog života. Eto to bi im preporučio ha ha ha ha..E ali ovo probaj doslovno prepisat. ha ha ha

JEDINA KNIGA - DR. JALBOLI

- Potrudicu se.

Jer ja sam ti kad mene zovu gospodin Dino Dvornik onda bi trebali zvati gospodin Dino, gospodin slobodni

DINO DVORNI

umjetnik - kao doktor glazbe. Razumiješ. A ja nisam pročitao niti jednu knjigu, pazi, a doktor -ne znam note uopće nemam pojma. Kad mi pokažeš notu ko' da si mi pokazala čovjeka tankog i ono dr. Jalboli mi je mater pročitala pola, pola sam je ...Tako, ali što se tiče osjećaja i same te preokupacije oko glazbe i izlaženja na ono, mislim da mogu biti ono doktor lake šetnje.

- Gdje bi živio da možeš birati?

Da mogu birati gdje bi živio ne mogu živjeti na niti jednom mjestu jer nisam dovoljno još star.

- A da ti netko kaže da će te poslati u Afriku u koji dio bi pošao?

Pošao bi u Zimbabve možda bi pošao u nacionalni park Zair

- Plesati tango sa crnim djevojčicama?

Da. Tamo ima ono Zimbabve Zambija tamo ali su baš pravi je li jebi ga pravi ritam. Ali me sad trenutno zanimaju indijanski ritmovi. Ma mislim zanima me sve što je dobro. Iako je ružna Mona Lisa ali je dobro naslikana

- Osim što radiš za Ninu Badrić, radiš li neku novu pjesmu za sebe?

Radim jednu. Potkrovlje. Ha ha ha..Badrićka.mi je nekako uletila ne znam koji su to filmovi, kao da joj napravim pjesmu, a meni je to više ajd' napraviti ćemo pjesmu. Nina Badrić je recimo njoj je Kabiljo radio pjesme neke itd. i dobar su par, mislim ona i Kabiljo i sad je napravio, a još i sada i i tu se negdje, nemam pojma nešto desilo, možda se desilo nemam pojma ali u svakom slučaju odnos se hladi i zato je ona našla mene da ja to pokušam napraviti ali ja sam ono konkretan. Ja neću trošiti snagu za ništa ja ću trošiti svoju snagu možda za neku pjesmu koju bi ja napravio. Prema tome svaki trud i to preporučujem vašim studentima svaki trud i znanje koje imaju neka ga ono pošteno naplate jer jednu stvar su ljudi rekli, a to sam ja rekao, a ne ljudi ja Dino Dvornik bar jednu uzrečicu da imam. Zajebi da ne budeš zajeban. To što je rekao onaj akcija i reakcija.

- Što radi Ela?

A Ela ti je ono u pubertetu - ima 8 godina. Da već ono sve zna sve kombinacije da me je sram držat je u osnovnoj školi. Nju bi trebalo staviti tamo da čuč i da se ne čuje u izoliranom staklu, ali ono sa starijima 10 godina.

▣ A kad će dobiti brata?

Pa, prosto mi je ono velika kocka uopće poslije onog svog cijelog života probat radit nekakvo drugo dijete jer mislim da mi je sperma iskombinirana sa raznim supstancijama koje bi možda dijete naklonilo da bude Adolf Hitler ili ono

Intervju

SAJBLIČI 197 199

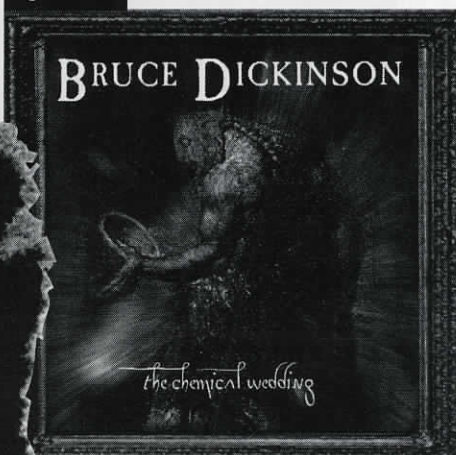
"ZASTO FRANŠ
SLOVA CO MENT"

"JUBAV SE ZOVE
MENOM DIO 199"

501

Fox

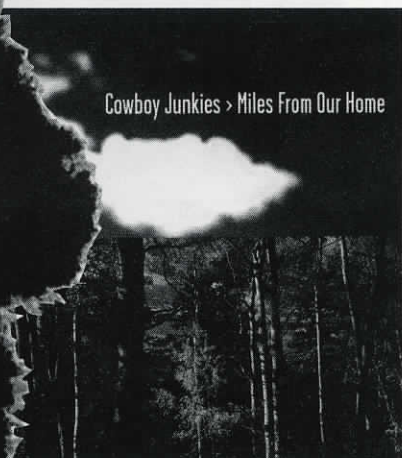

BRUCE DICKINSON - "The Chemical Wedding"
Air Raid - izdano 15. Rujna '98.

Bruce Dickinson je sigurno jedan od najvećih pjevača Heavy Metala. Bivši član grupe Samson, a potom najveće HM atrakcije Iron Maiden, vratio se s novim albumom "The Chemical Wedding". Njegov peti solo uradak rađen je s istom ekipom kao i prijašnji album "Accident Of Birth", što znači da je i ovdje gitaru svirao isto ex-Maiden-ovac Adrian Smith. Iako je produkcijski album mnogo bolji od predhodnika, a za što je opet bio zadužen Roy Z, teško ulazi u uho nakon prvog slušanja, ali nakon nekoliko puta jednostavno opčinja. Neke pjesme odišu pravim HM zvukom ("The tower") kakav smo pomalo zaboravili. Inspiriran mitovima, okultnom znanosti - alkemijom, te radom William-a Blake-a, čiji se tekstovi pojavljuju u nekoliko pjesama ("Jerusalem"), "The Chemical Wedding" nije otkrio ništa revolucionarno već je jednostavno odličan HM ploča kakve u zadnje vrijeme sve je teže naći.

COWBOY JUNKIES - "Miles From Our Home"
Geffen - izdano 30. Lipnja '98.

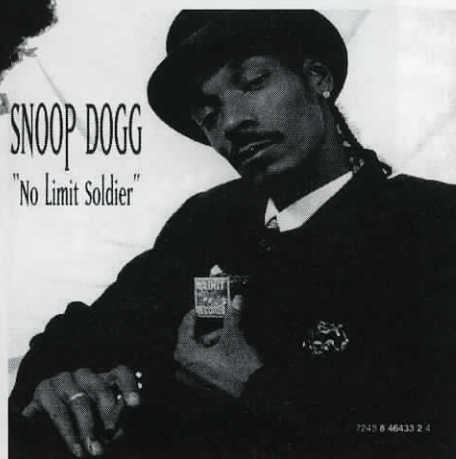
Još jedan produkcijski odlično urađen album (John Leckie ; surađivao sa Radiohead, The Verve...) sedmi je studijski uradak Cowboy Junkies-a. Iznenadjenje su pjesme poput naslovne "Miles from our home" ili "Hollow as a bone", koja će mnoge prisjetiti na zvuk kakav njeguje grupa Walkabouts. Junkies-i ipak zadržali svoj poznati zvuk, kao na pjesmama "Darkling days", "No birds today"... Margo Timmin je odradila svoj dio posla na kojem bi joj mogli zavidjeti mnoge poznate ženske pjevačice. "Miles From Our Home" definitivno nije njihovo najupečatljivije ostvarenje već je solidan uradak jednog dobrog banda. Ako ih volite nećete pogriješiti, a svima drugima preporučam ga za opuštanje.

Glazba

SNOOP DOGG - "Da Game Is To Be Sold, Not To Be Told"
No Limit / Priority records - izdano 4. Kolovoza '98.

Ovo je tužna priča o mladom Calvin-u Broadus-u, članu jedne od crnačkih bandi koje postoje u Long Beach-u, a svijetu poznatijem Snoop Doggy Dogg-u. Iz takvog okruženja uspijeva se izvući uz pomoć poznatog rap producenta Dr. Dre-a s kojim izdaje dva albuma koji ga izdižu među vodeće rap zvijezde. Ovaj treći album nije rađen sa Dr. Dre-om, a i standardi njegove izrade mora da nisu bili nešto posebno zahtjevni, jer ovaj album je trenutno (barem meni) najveće razočarenje. Dakako, ovaj album u SAD postiže uspjeh te se nalazi dva tjedna na prvom mjestu najprodavanijih albuma. Ovo nije komercijalni uradak, a svoje simpatije pronaći će samo kod najzadrtijeg rap slušateljstva.

7243 8 46433 2 4

HOOTIE & THE BLOWFISH - "Musical Chairs"

Atlantic - izdano 15. Rujna '98.

Iako su nam podarili solidan drugi album "Fairweather Johnston", nisu imali šanse dostići prodaju njihovog debut albuma "Cracked Rear View", iako je dostigao prodaju od 2 milijuna primjeraka. S novim trećim uradkom "Musical Chairs" Hootie-i mogli bi ostvariti rezultate prvijenca. Unatoč ponekim producentskim ukrasima, kao horn i gudačka sekcija, ovaj album nije napravio nikakav preokret u njihovom zvuku. "Musical Chairs" je jednostavno dobro urađen album, dosta sličan prijašnjim, jedino se u izvedbi osjeća više energije i zabave nego kod "Fairweather Johnston-a", a pjesme su cjelovitije od onih na "Cracked Rear View-u". Moglo bi se reći da je ovaj treći album svojevrsni comeback grupe na svjetsku scenu s kojim će Hootie & the Blowfish dokazati da nisu band koji napravi jedan dobar album, a zatim krenu u potpuni zaborav. Nadam se da će momci nastaviti ovim tempom. Za sada je vrijeme na njihovoj strani.

MIKE OLDFIELD - "Tubular Bells III"

Warner Brothers

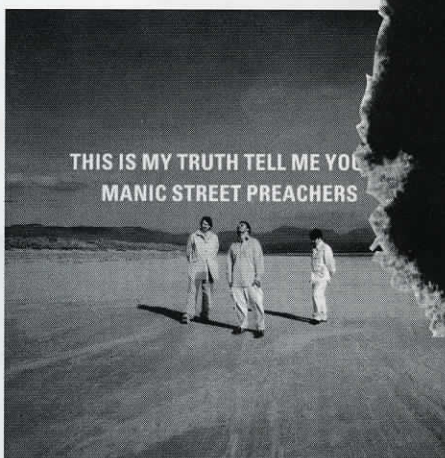
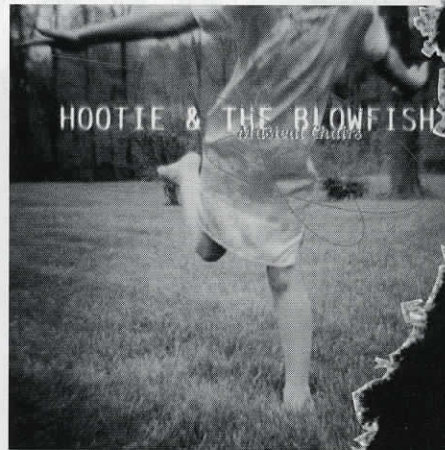
Dugo najavljivani novi uradak napokon je došao i do nas. Moram priznati da ponavljanja naziva albuma često znaju izazvati dosta negativnu reakciju, jer mogu se očekivati varijacije na temu, što se ovdje dogodilo u dva slučaja. Na trojci se nalazi već poznata tema Tubular Bells-a, ovaj put malo u elektronskoj verziji, te nova verzija "Moonlight shadow". Na prvo slušanje album je zvučao čudno, ako se u obzir uzme odlični predhodni album "Voyager", ali u biti trojka je povratak na vrstu glazbe koju je stvarao ranije. Jedino iznenađenje je pjesma "Outcast" koja malo izlazi iz konteksta albuma, ali zato pokazuje svu genijalnost osobe koja svira više instrumenata nego što bi ih znao nabrojati neki običan čovjek. Mike Oldfield-ov "Tubular Bells III" je nastavak poznate sage još poznatijeg muzičara i s nestrpljenjem očekujemo nove materijale.

ALBUM MJESECA

MANIC STREET PREACHERS - "This Is My Truth Tell Me Yours"

Epic

Peti album velške grupe Manic Street Preachers sigurno je najugodnije ovogodišnje diskografsko iznenađenje. Ovaj album je prvi rađen bez nestalog gitariste Richey Edwards-a (nestao u siječnju '95 ; u potragu je uključen i Interpol), tako da je sve ostalo na Nicky Wire-u. Iako su tvrdili (u ranijim danima) da će prestati egzistirati kao band, ako bi postali trio, nisu to napravili, što im zahvaljujemo. Uslijed svih zbivanja koja su se dogodila u razdoblju objavljivanja njihovog sigurno najjačeg dostignuća, albuma "The Holy Bible" i predhodnog "Everything Must Go", rezultat je bio dosta osobniji, smireniji, laganiji uradak "This is my truth tell me yours". Uvodni singl "If you tolerate this your children will be next" (posvećen velškim dobrovoljcima u španjolskom građanskom ratu), odmah po objavljivanju zasjeo je na prvo mjesto UK chart-a. Svaka pjesma priča je za sebe, tako da ovdje nije dovoljno slušati samo melodiju kako mnogi to čine. Album bi trebali uzeti svi štovatelji grupa kao što su Radiohead ili The Verve. U svim glazbenim novinama kritike su i više nego naklonjene, ne bez razloga, a ako ne volite razne tuc-tuc-zvukove ili agresivniju glazbu ovo je album za Vas.

Maro

Carević

"Žena dijete"

Nakon što mu je dosadilo biti "glupan sa stalkom" kako je sam sebe nazvao u intervjuu za "Nomad", Damir Urban se iz financijski prilično sigurnog gnijezda, koje mu je pružao Laufer, smiono odlučio na odlazak u solo vode. Kada je izdao prvi album "Otrovna kiša", mnogi fanovi Laufera, još ljuti zbog Urbanovog odlaska iz benda, a opsjednuti sada već vidljivo glupim predrasudama tipa; fali mu love pa prodaje staru slavu, nisu kao ni ja poslušali album. Kada se vezanost publike uz Laufer pomalo izgubila u vrtlogu vremena, izišao je i drugi album "Žena dijete".

Album je dobio i zaslužio prilično dobre kritike, pa su ga možda zato, a možda i zbog spota koji je napravljen za najžešću stvar na albumu "Black tattoo" neki i kupili. Sve što je bilo gdje napisano o albumu nije bilo i sve što se može čuti. Prvo što ćete čuti je elektronsko zagrijavanje zbog kojeg možete lako pomisliti da se radi o Chemical Brothers ili o Prodigy, ali ništa se vi ne brinite, to je prva pjesma nazvana "Romeo". Druga se pjesma samo nastavi na prvu i tek tu čujemo Damira kako pjeva prve nejasne, ali moćne stihove. Stvar se zove "Privatni Romeo". "Mala truba", sljedeća pjesma kao da se ne uklapa u tu cijelu priču. To je odlična pjesma, samo pomalo baca na zvuk 80-tih i beogradski EKV, na kojem je Urban uz ostalo i odrastao.

"Black tattoo" ste sigurno čuli jer ima spot i vrte ga non-stop na televiziji.

Siguran sam da ćete već nakon prvog

slušanja primjetiti izvrsnu laganu stvar prilikom koje možete lako zaspati. Po njoj je album i dobio ime "Žena dijete".

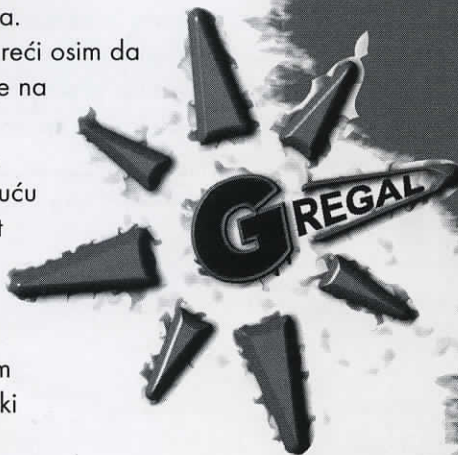
Za punk-rock stvar "Insekt" treba reći da je svira stara klapa iz Laufera, osim bubnjara koji je kao i za ostale stvari na albumu izvrsni Marko Bradaschia.

O ostalim pjesmama neću ništa reći osim da su i one tu i da jednako jako sjaje na ovom remek djelu domaće

produkcije, samo za vas i za Damira Urbana na albumu koji je izdavačku kuću

"Croatia records" ovaj put koštao deset puta više nego bilo koji album Laufera.

Za kraj još samo ono isfurano poslušajte i uživajte, a ako vam dosadi, a niste slušali "Otrovnu kišu" poslušajte i to. Album možda nije tako raznovrstan i produkcijski kvalitetan, ali nije ni ništa manje slušljiv.

OSVRT

A tribe called quest: The Love Moovement (Jive)

Production: The Ummah

U današnjem rap svijetu teško je pronaći album koji odudara od dosadnog i iritirajućeg komercijalnog standarda, pa je kod starijih rap fanova uvelike prisutna nada da će veterani spasiti stvar i vratiti rap u njegov izvorni oblik. Dugo očekivani peti album grupe **A Tribe Called Quest** trebao je biti odgovor ne samo na negativnu rap situaciju, nego i na negativne kritike koje su uslijedile nakon njihovog posljednjeg albuma "**Beats, Rhymes & Life**". Na kraju se ispostavilo da je to samo propali pokušaj i jedina zanimljiva stvar vezana uz ovaj album je ta da je to posljednji opus grupe i da su **Ali, Q-tip i Phipe** odlučili započeti svoje samostalne "potrage". Prije nego kažem nešto o albumu, želio bih vam predočiti brzu povijest tria iz Queensa. A Tribe Called Quest započeli su svoju karijeru albumom "People's Instinctive Travels And Paths Of Rhythm", bazirajući Q-tipa kao mladog i gladnog MC-a sa gotovo hipnotizirajućim glasom. Nakon toga uslijedili su albumi "Low End Theory" i "Midnight Marauders", rap klasici u pravom smislu riječi, predstavljajući uzlet Phife Doga kao nezavisnog MC-a i niz jazz umjetnika na različitim instrumentima (**Ron Carter** na basu). I na kraju, njihov četvrti album "Beats, Rhymes & Life" koji povlači mnoge kritike, između ostalog da su Questeri ostarili i postali prepametni i da su neke pjesme prilagođene novonastalom komercijalnom standardu. Uglavnom, novi album ne donosi ništa novo što bi utjecalo na novepečene fanove, ljubitelje puffya i ostalih). Osim par odudarajućih pjesama tipa "Find a Way", "Against the world", "Steppin It Up", "Rock, Rock y' All", sve ostalo predstavlja hrpu nekreativnog materijala koja uopće ne sadrži jazz prizvuk - nekada njihov zaštitni znak. Uprkos velikoj želji da privuku pozornost svih rap ljubitelja, ovaj album je samo još jedan u nizu prosječnih koji će privući samo njihove "die hard" fanove.

t.r.

Nirvana među deset najboljih albuma

Časopis za rock glazbu "Wall of Sound" objavio je nedavno rezultate mrežne ankete provedene na uzorku od 25 000 ispitanika. Ispitanici su se trebali izjasniti o najboljem rock albumu po desetljećima, i to za 60-te, 70-te, 80-te i 90-te. Iz toga je kasnije preračunavanjem glasova napravljena i ukupna top-lista 100 najboljih albuma od 1960. do danas, uz recenziju svakog pojedinačno. Prvih deset naslova su:

The Beatles - Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band

U2 - The Joshua Tree

The Beatles - Abbey Road

Pink Floyd - Dark Side Of The Moon

The Doors - The Doors

Nirvana - Nevermind

The Eagles - Hotel California

Fleetwood Mac - Rumorous

Jimi Hendrix - Are You Experienced?

The Police - Synchronicity

VRIJEME JE ZA HANZAPLAST

Toni
Ceović

Subota 10. je bila posebno zanimljiva za sve one koji su se našli u caffe baru "Samba" u Cavtatu. Samo ime organizirane noći je pljenilo pažnju - "Noć propalih glazbenika". Ipak među tim "propalim glazbenicima" kao gost večeri pojavila se nova grupa - "Das Hanzaplast". Najavljivani kao nova konavoska atrakcija pred prepunim gledalištem brzo su se potvrdili...

- Kako je došlo do naziva Das Hanzaplast?

BUŠKO: Prva solucija je bila "The little fly"- Mala mušica. Ali to je nekako bilo predugačko. Što je "The little fly"? Onda smo popili još par pića i ja sam rekao zašto

se ne bi zvali hanzaplast. Ali, samo Hanzaplast je bilo nekako šugavo.

SAMBRAILO: Pa ja sam rekao zašto ne bi bilo The Hanzaplast.

BUŠKO: Ali, previše grupa je sa The. A pošto je Hanzaplast njemačka riječ, rekao sam zašto ne bi bili Das Hanzaplast. I svi su bili oduševljeni. I popili smo još koje piće.

- Počeli su bili teški.

SAMBRAILO: Počeli smo svirat' bez basiste, ja sam pjevao na pojačalu od gitare i možeš reć' bilo je za početak dobro.

Da nije bilo Buška i njegove aparature ne bi počeli svirat'. Veliku pomoć smo imali od Nika Novakovića iz "Botuna". Onda smo popravili pojačala i kad je to proradilo oduševili smo se. Imal smo dvije fenomenalne probe. Osjećali smo se ono kao ...

BUŠKO: Kao Beach Boysi (smijeh)

- Počeli ste svirati svoje pjesme. Buško, ti si autor i odakle inspiracija?

BUŠKO: Sa Segafredo kavom smo sjedali u "Palači" i insp je došla kad smo naručili kavu. A što se tiče "krivog štiva" tajne banda.

PERO: To je nastalo u ovoj prostoriji, a uz Buška autor je i R

- Prvi nastup?

BUŠKO: Imao sam strahovitu želju da odsviramo prvi nastup ostali iz banda nisu bili baš zainteresirani (smijeh) i poš'o sam Bjelokosića i dogovorili smo se za "noć propalih muzičara". N fenomenalno. Bilo je ludilo, strašno.

- Imate li obožavateljića?

SAMBRAILO: Naravno. I obožavatelja.

PERO: Curice vrište.

BUŠKO: Na koncertima su nam najdraži kamiondžije. Opći kao

- Kako usklađujete školovanje sa sviranjem?

IMBRO: Lako. Prvo sviranje, a onda škola (smijeh).

- Čitate li Gregal?

PERO: Ja čitam Alan Ford.

IMBRO: Stari, ja sam čak i jednu naslovnicu pravio.

STIJEPO: Kad odemo u Kolumbu prelistamo Gregal. Novina je O. Posebno nam se sviđaju tekstovi Nikše Botice. On je najbolji.

Intervju

"Das Hanzaplast" čine:

Sambrailo - vokal
Imbro - gitara, prateći vokal
Rado - gitara
Pero - bas
Buško - bubnjevi

STANJE NA DUBROVAČKOJ GLAZBENOJ SCENI - "KAKO JE PROP AO ROCK'N'ROLL"

(1.DIO)

Rock'n'roll u Dubrovniku?! Ha,ha,ha, baš zvuči smiješno! Međutim, ako se vratimo desetljeće unatrag i sjetimo se Crne Udovice, koja je sigurno bila najperspektivniji lokalni band, možemo donekle zaključiti da je u našem Gradu rock'n'roll nekada zaista i postojao. Jer, ako niste primjetili, mladi vikendom navečer okupljeni na Banjama, Komardi ili na Porporeli uporno nastavljaju pjevati "Obalu tuge", kao i ostale hitove Crne Udovice. Pitate se zašto? Odgovor je više nego jednostavan: u Gradu nema ni jednog (čast iznimkama) aktivnog i istinskog rock banda! O.K bio je rat, a s njim su stigle mnoge nezgode (financijska neimaština, pomanjkanje kolektivnog duha, pad morala kod ljudi, itd.) koje su onemogućile stvaranje bilo kakve glazbene scene.

Međutim, ono što je zanimljivo, jest to da je od kraja rata do prije dvije godine u Dubrovniku postojala kvalitetna alter-rock scena.

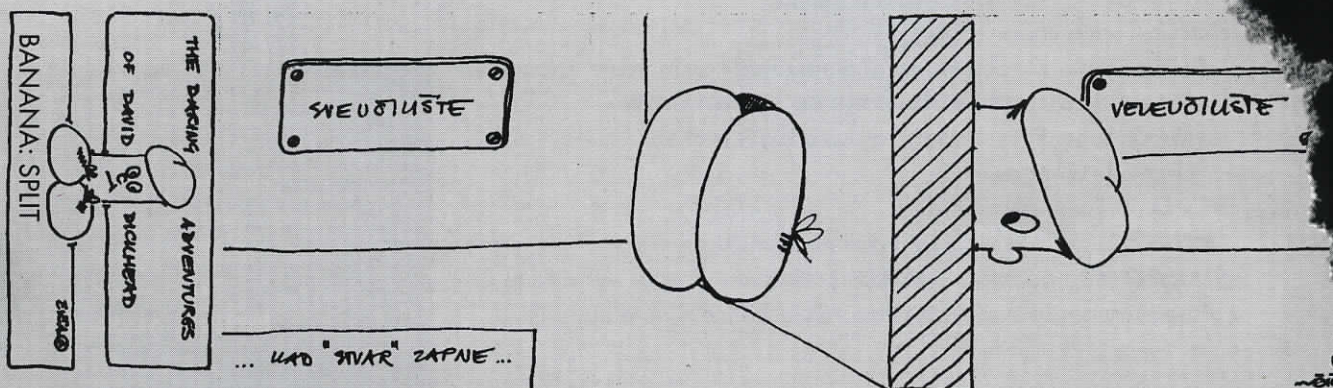
Band koji je otvorio put stvaranja takve scene bili su legendarni KZU (Kazna Za Uši), koji su svojom kontroverznošću oduševljavali tada ne baš mnogobrojnu publiku.

Drugi čimbenik koji je utjecao na stvaranje post-ratne dubrovačke scene bila je pojava nekih novijih bandova (Pipsi, Majke, Hladno Pivo, Laufer, itd.) na hrvatskoj estradi, te nekih starijih bandova, kao što su Azra, Kud Idijoti, Psihomodo Pop...

Kao prve od njih spomenut ćemo zasigurno najbolji dubrovački punk-rock band; legendarnu ALUMINIJSKU DOZU. "Doza" je u svom početnom sastavu (Maro Bačić Kraka-gitara, Ivica Vetma-vokal, Dario Moretić Zec-bas, i Enis Begović Bega- bubnjevi) bila istinsko oličjenje punka u svim njegovim obilježjima. Pjesme poput "Legenda o Usamljenom Punkeru", "Moje Ime je Spas", "Engleska", "Ne Blamiraj se" podsjećaju na nezaboravne večeri u Lazaretima, gdje bi na njihovim koncertima (1995,1996) "pogo" dosegao vrhunac emocija svih vrsta. U međuvremenu postava ovog banda često se mjenjala. Međutim, to baš i nije tako važno. Važno je to da nisu dugo bili viđeni "in live".

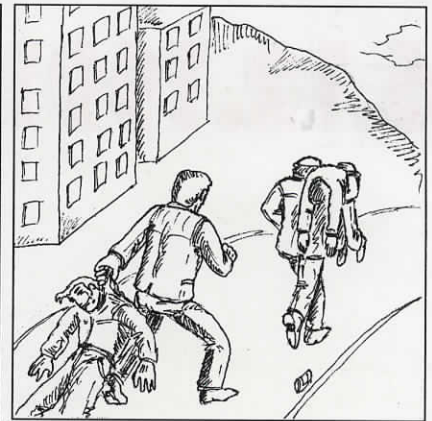
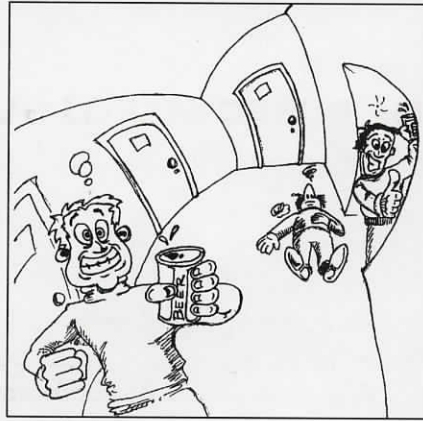
Sljedeći band koji se jednostavno ne smije zaobići, band koji je po mnogima najbolji, te najkvalitetniji koji je svirao u Gradu, jest BOOYAKA. Sastav ove grupe (Damir Dogo-bas i vokal, Petar Ipšić-gitara, i Srđan Pađen-bubnjevi) svojim sviranjem je mnogo obećavao. Na tragu Joy Divisiona, Sonic Youtha, i sličnih bandova, pokušali su postići nešto više od lokalnih svirki. I kako to obično biva u Dubrovniku (ne samo na području glazbe), ništa im od toga nije uspjelo - tužno, ali istinito. Svjesni smo činjenice da talenti (koji rade) potpuno neopravdano neuspjevaju u svojim namjerama zbog vrlo loših uvjeta za stvaranje i promoviranje.

Nakon proboja ova dva banda, na dubrovačku alter-scenu nadolazi val nešto mlađih bandova.

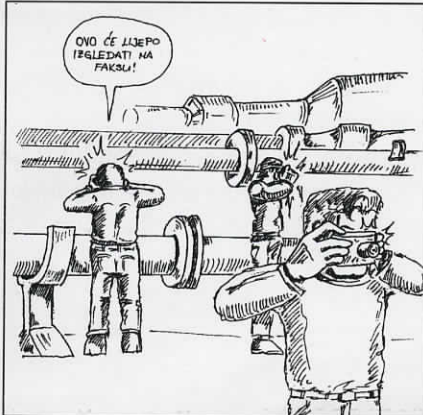
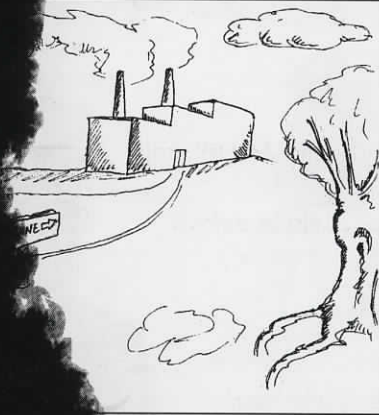
AHOJ, AHOJ, IDEMO UČEŠKATA

NAKON KRAČEG ODMORA UZ DOMAĆI ČAJ...

...VESELI I ODMORNI KRENULI SMO U RADNI POSJET

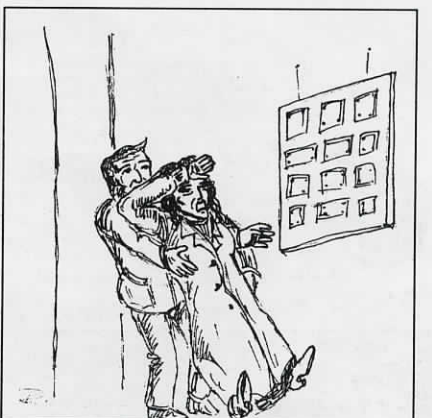
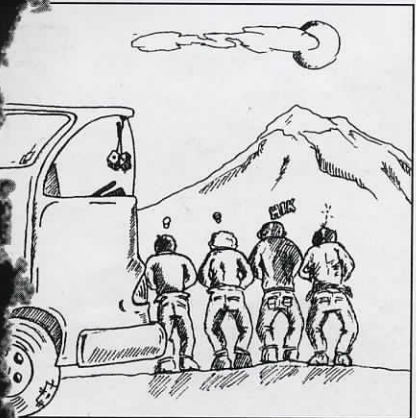
...UZ KRATKE ALI ČESTE PAUZE

DNEVNE AKTIVNOSTI

POVRATAK JE TRAJAO MNOGO DULJE NEGO DOLAZAK

Srtip

Jeste li već zaboravili ?!

6.12.1991.

